

Colegiul Național Iași

Ars Artis Gratia

Revista clasei a X-a E

Nr. 2, Martie 2013

Revista poate fi regăsită și online la adresa:

<http://ars-artis-gratia.xpreflect.net/>

Colegiul Național Iași

Ars Artis Gratia

Revista clasei a X-a E

Nr. 2, Martie 2013

Revista poate fi regăsită și online la adresa:

<http://ars-artis-gratia.xpreflect.net/>

❖ **Profesor coordonator:** Carmen Martinuș

❖ **Redactori:** Alina Murariu

- Diana Borcea
- Despina Borcea

❖ **Tehnoredactori:** Alina Murariu

- Hodorog Andrei

Revista poate fi regăsită și online la adresa: <http://ars-artis-gratia.xpreflect.net/>

CUPRINS

(Greieri în) Cuburi de sticlă – o viziune ontologică

Ura – influență în societate	6
Nebunia ca eliberare	12
O realitate dincolo de noi.	13
De amore innocuo	15
Arta cuvintelor	18
Comunicarea actuală – între tentație și pericole	20
Muzica – suntem sau nu ceea ce ascultăm?	22
Streetdance – parte din viața mea.....	25
În vreme de război – un altfel de final	27

Inspiratio creationis – poezia sufletului

Îmi ești	29
Dor	29
Fără titlu	29
Vinovat(ă)	29
Protecție	30
Realizez acum	30
Unde-mi zac rădăcinile (?)	30
Lust	31
Somn	31

Euforie	31
Păcat(e)	32
Amalgam	32
Frânturi	33
Scotocind printre cărți – recenzii	
Promisiune mincinoasă, de Howard Roughan	34
Muntele dintre noi, de Charles Martin	37
Ciocoii vechi și noi, de Nicolae Filimon	40
Uimire si cutremur, de Amélie Nothomb	42
Pădurea Norvegiană, de Haruki Murakami	44
Alchimistul, de Paulo Coelho	47
Fata cu cercei de perla, de Tracy Chevalier	49
Viața începe vineri, de Ioana Pârvulescu	52
Izvor de cunoaștere.....	55
Fii pozitiv!, de Rich DeVos.....	57
Masters of Rome, de Calleen McCullough.....	59
Pânza de păianjen, de Cella Serghi.....	62

(Greier/în) Cuburi de sticlă – o viziune ontologică

Ura - influență în societate

Pomind de la disocierile și definițiile urii, propuse în repetate rânduri de renumiți filosofi și teoreticieni literari, se poate afirma că societatea actuală prezintă un fundament influențat de evoluția și înțelegerea noțiunii de ură de-a lungul timpului. Din punct de vedere politic și sociologic, sistemele diplomatice active în prezent pot fi considerate un rezultat al dezvoltării relațiilor interumane, în cadrul cărora intervine potențialul fiecărui individ de a percepe ura.

André Glucksmann, scriitor și filosof francez, oferă prin intermediul lucrării sale, *Discursul urii* o nouă viziune asupra stării de ură în care se regăsește întreaga omenire și consecințele pe care le implică manifestarea exterioară a acestui sentiment. Argumentele pe care le prezintă André în scrierile sale se bazează exclusiv pe contexte politice dominate de discriminare și de impunere a unor idei marxiste, toate acestea referindu-se la influența urii asupra oricărui tip de societate.

Discursul glucksmannian evidențiază teme importante, precum: perspectiva antievreiască a sferei de interes europeană, antiamericanismul și ura împotriva femeii pe care o manifestă sistemul lui arab. Aceste subiecte impun un semnal de alarmă referitor la apelul la cruzime, terorism până la ură. Toate acestea sunt generate de un anumit tip de sentiment necultivat de ură,

care se dezvoltă în urma acumulării unor raționamente negative.

Filosoful francez afirmă că: “principiul distructiv se află în noi înșine, fie că știm sau nu acest lucru, ne-o tot repetă autorii tragici”¹, în acest context făcând trimitere la exemplele din literatura marilor clasici, precum Homer sau Horațiu.

Ura spontană, necultivată, asupra căreia se canalizează lucrarea lui Gabriel Liiceanu, *Despre ură*, reprezintă o “pornire” nativă a unuia sau a mai multor indivizi împotriva unor alte persoane, astfel rezultând acea relație dintre victimă și “călău”. În privința persecuției evreilor, mentalitatea europeană acuză un alt tip de societate, prezentând ura univocă față de acest popor. Din punct de vedere politic, în istorie se observă consecințele apariției acestui tip de ură, milioane de evrei fiind persecutați în lagărele de concentrare în perioada celui de-al doilea război mondial.

Impactul pe care îl exercită ura în cadrul unei comunități afectează definitiv percepția colectivă asupra “victimei”, urmările discriminărilor fiind vizibile și în prezent. Ura de “pornire” reprezintă în concepția lui Liiceanu un sentiment care “vizează răul celuilalt fără să aibă nici un

Glucksmann, André, *Discursul Uriei*, Editura Humanitas

, București, 2007 p. 35

temei în actul sau în fapta acestuia”². Ura introduce o ruptură în conexiunile interumane, astfel de întreruperi conducând la un dezechilibru energetic, care poate influența definitiv opinia maselor.

În contrast cu iubirea, sentimentul de ură modifică temperamentul, ideile, prejudecățile ființei umane, consolidându-se o concepție eronată în privința persoanei “urâte”. André Glucksmann identifică un potențial motiv al discriminării femeii în spațiul arab în prezența înrădăcinată a disprețului și umilinței care degradează statulul feminin în cadrul respectivei societăți. Conținând o valabilă “ură de pornire” împotriva femeii, sistemul arab ajunge la discriminări substanțiale, care implică o serie de legi dure ce constrâng libertatea femeii. Glucksmann acuză această atitudine generală a statului arab, numind-o o formă de “prostie opacă”, imperturbabilă.

Ura nativă poate prelua diferite forme într-o colectivitate, Liiceanu afirmând că: “cel urât e victima pasivă a celui ce urăște. El se pomenește urât din senin”³. Din perspectiva psihologică, cel care urăște fără un motiv real, prezintă o mentalitate a adversarului, care ajunge să urască egalul său sau persoana superioară acestuia. Din dorința de a conduce, omul manifestă această ostilitate față de un posibil concurent, indiferent de circumstanțe, acuzând, în profunzimea raționamentelor sale, numai existența aceluși potențial adversar.

Dezvoltarea accelerată societății americane din perioada secolului al-XIX-lea până în prezent a accentuat contrastul dintre cele două continente, Europa și America, astfel încât această diferență a modificat permanent viziunea europeană asupra lumii americane. Antiamericanismul acuzat de Glucksmann face referire la ura primară născută din invidie, regăsindu-se în context sensul afirmației lui Liiceanu cu privire la concurență. În ceea ce privește atitudinea ostilă pe care o exprimă colectivitatea față de o societate liberă, democratică și superioară celei europene, ura acaparează demersul facil al relațiilor internaționale.

Omul are puterea de a conduce propriile sentimente în exterior și, influențând persoanele mai mult sau mai puțin apropiate, finalizează procesul de uniformizare a opiniilor, formându-se masă care ajunge să gândească similar, împotriva unicului egal sau adversar. Din cauza alegerii unor standarde comune, se impune un anumit ideal, care, nefiind atins într-un interval de timp convenabil, devine obiectivul principal al sentimentului de ură implicat de circumstanțe. Liiceanu menționează în scrierea sa această cauză a urii: “iubirea și ura ocupă, pe teritoriul sentimentelor, o regiune specială, cea a pasiunilor.”⁴

Această slăbiciune, o dată creată în interiorul psihicului uman, poate genera obișnuita atitudine negativă față de ideal, astfel încât intervine dorința distructivă asupra obiectivului neatins, construindu-se sentimentul pregnant de ură. În toate aceste exemple ale lui Glucksmann se remarcă

² Liiceanu, Gabriel, *Despre ură*, Editura Humanitas, București, 2007, p. 22

³ Liiceanu, Gabriel, *Despre ură*, Editura Humanitas, București, 2007, p. 22

⁴ Liiceanu, Gabriel, *Despre ură*, Editura Humanitas, București, 2007, p. 25

importanța intervenției ostilității, la baza efectele lor rămânând invidia, disprețul, discriminarea.

Mentalitatea umană este vitalizată prin pasiunile exterioare pe care le deține persoana respectivă, acestea intrigând psihicul, care va produce anumite manii, ființa uman fiind determinată să apeleze la creație sau la distrugere. Sentiment nimicitor, ura prin invidie nu poate fi considerată cultivată, deoarece nu există o anumită conexiune între victima și cel care urăște.

Observând complexitatea urii, Liiceanu accentuează și o altă latură motivată, reală, existentă numai în condițiile unei legături interumane, denumită “ura de reacție”. Astfel, „ura de reacție, încercând să reazeze lumea în echilibru, e o ură cu justificări morale”⁵. Afirmatia consemnată mai sus caracterizează conform concepției lui Liiceanu polul opus al urii, care are ca fundament noțiuni de moralitate și justificări valabile.

Răutatea urii nu reprezintă numai dorințele negative pentru “victimă”, ci și degradarea ființei interioare, care trimite acele gânduri nimicitoare spre obiectivul neatins. În acest mod, se observă o metamorfozare a conștientului uman, ura devenind o modalitate de evoluție din punct de vedere psihologic. Contrastând cu prejudecățile existente în rândul marilor sisteme funcționale actuale, ura poate fi analizată dintr-o altă perspectivă, care introduce în sfera prezentului avantajele dezvoltării acestui sentiment în experiența umană.

⁵ Liiceanu, Gabriel, *Despre ură*, Editura Humanitas, București, 2007, p. 23

Prin înțelegerea sentimentului de ură, omul poate să acceseze alte ideologii, deconectate de materialismul intens, în care s-au ancorat toate societățile vechi sau noi. Astfel, se sesizează un avantaj al cunoașterii mai profunde a acestui sentiment, care are potențialul de a transforma o majoritate actuală, de la individ la individ. Suferința și răul provocat de manifestarea urii sunt contabalansate de o nouă viziune asupra “reacției” negative: “ura răspunde la ceva anume, iar cel urât acum e conștient de răul provocat și apt, la limită, să-și asume vina acestui rău”⁶. Liiceanu remarcă prin această constatare diferența substanțială dintre cele două tipuri de ură, cel de-al doilea fiind capabil să ofere o schimbare existențială a ființei umane.

Contribuind la un proces amplu de dezvoltare intelectuală, ura de “reacție” implică nu numai un răspuns pertinent la răul deja provocat, ci și o posibilitate de a accepta acest rău. Acordul paradoxal dintre cel urât și cel care urăște constituie un principiu al intelectului uman, care respectă reciprocitatea sentimentului de ură.

Imposibilitatea de a distinge iubirea de ură declanșează o întreagă serie de prejudecăți stabilite în cadrul societăților contemporane principale, Ortega y Gasset constatând o diferență esențială dintre cele două sentimente aparent opuse: “în schimb ura, – în ciuda faptului că se îndreaptă constant către obiectul urât – ne separă de obiect, în același sens simbolic, ne menține la o distanță radicală, căsca între noi un abis. Iubirea înseamnă inimă alături de inimă, concordie; ura e discordie, disensiune

⁶ Liiceanu, Gabriel, *Despre ură*, Editura Humanitas, București, 2007, p. 24

metafizică, disociere absolută de obiectul urii.”⁷

Criteriul aplicat de Ortega y Gasset în procesul de diferențiere a celor două noțiuni se bazează pe sentimentele și stările interioare ale individului în momentul analizei psihologice, ura nativă, necultivată atestând răul resimțit de om, iubirea, în schimb, implicând înțelegere și armonie. Puterea unui sistem politic de a se dezvolta constă în experimentarea în principal a urii, deoarece, atât cea nativă, prin răutatea sa fundamentală, cât și cea de “reacție”, prin conexiunea sa cu victima, reușesc să obțină un grad de dificultate, de pregătire pentru viitor a sistemului.

Ura desprinde anumite forțe interioare ale ființei umane, acestea constituind complexul de sentimente pe care pe care omul trebuie să le încerce. Consecințele atitudinii ostile lasă o amprentă generală în timp, care va afecta fiecare rădăcină a unei societăți proaspăt construite.

Invidia și admirația produc o intenție de distanțare a omului de restul societății, astfel încât acesta refuză să ia contactul cu exteriorul din cauza statutului predestinat. Ura cere invidie, cel care urăște fiind incomparabil mai izolat decât cel care iubește. În ceea ce privește iubirea, riscul de a urî în final devine aproape inevitabil, perturbând relațiile cu exteriorul. Fiecare individ poate să urască sau să fie urât, fiind atât victimă, cât și “călău”, însă impactul asupra sistemului modifică mentalitatea colectivă indiferent de circumstanțe. Prin această decizie individuală se produce un efect colectiv, din cauza distanțării, a lipsei

de implicare pornind discriminările, persecuțiile sistemelor politice “infectate” de ură nativă.

În centrul sferei societăților actuale se poate observa o iresponsabilitate calculată, care exercită o atracție a violenței, a urii manifestate prin omucidere, Glucksmann amintind de brutalitatea terorismului în partea a doua a cărții sale. Caracterul înăscut al sentimentului de ură conduce la cauza acestei agresivități atât de acuzate de colectivitatea europeană, fiecare ființă umană având un anumit rău “necesar” în interiorul său, astfel intervenind dorința distructivă, răzbunătoare.

Impulsivitatea individului care urăște denotă lipsa de raționament, alegându-și inconștient “victimele” mai mult sau mai puțin cunoscute. Terorismul rezultă din ură nativă, nimicitoare, care este menită să atace obiectivul neatins indiferent de preț. Pentru a ilustra cât mai fidel cauza apariției violenței nestăpântie, Liiceanu afirmă că: “paradoxal e faptul că și aici, ca și în cazul iubirii, apare de fapt o nevoie de unire absolută”⁸, intenția brutală a teroristului fiind doar o formă a necesității de uniformizare.

Ura este impusă întotdeauna de diferență: masele lumii contemporane sunt controlate numai prin procesul de omogenizare a ideilor, prejudecăților, până la similaritatea mentalităților, astfel încât să nu existe caractere distinctive între persoane. În acest mod, ura nu a intervenit între oameni, aceștia neavând termeni de comparație cu proprii lor egali. “Unificarea” despre care scrie Liiceanu în lucrarea sa face

⁷ Jose Ortega Y Gasset, *Studii despre iubire*, Editura Humanitas, 2001-2008, p. 58

⁸ Liiceanu, Gabriel, *Despre ură*, Editura Humanitas, București, 2007, p.36

referire la nevoia ființei umane de a se reflecta în egalul său.

Atât distanțarea pe care o suferă persoana care urăște, cât și dorința de uniformizare a societății active reprezintă elemente interconectate: izolarea constituie o ultimă soluție pentru “călău”, care aparent abandonează lupta pentru atingerea scopului său, iar tentativa individului de a-și regăsi propria reflexie în exterior determină respectiva separare de exterior.

Comparând ura cu iubirea, se remarcă diferențele substanțiale ale acestor două sentimente: “în timp ce iubirea stă sub semnul unirii (e con-junctivă) și sub simbolismul punții, ura stă sub semnul separării (al dis-juncției) și sub simbolismul prăpastiei”⁹. “Puntea” menționată în context desemnează relația interumană, a cărei demers trebuie să fie coagulat, neîntrerupt de agresivitate sau răzbunare.

Ura cultivată, apropiată ideologiilor fundamentale pe care este construit sistemul din prezent contribuie la dezvoltarea intelectuală și emoțională a fiecărui individ. Fiind un răspuns la violența nejustificată, ura de “reacție”, în contrast cu cea “de pornire”, stabilește un echilibru necesar supraviețuirii maselor.

Prin justificarea atitudinii ostile, se întrevede o posibilitate de a defini importanța urii într-o colectivitate. În scopul explicii acestui folos al răului “câștigat”, Liiceanu evidențiază aceasta calitate: “altfel spus, ura poate fi indusă, argumentată, explicată, teoretizată, prevăzută cu un scop, cu un program și pusă în mod sistematic la

treabă.”¹⁰ Din punct de vedere istoric, afirmația prezentată mai sus capătă un sens esențial, ura fiind pusă în aplicare, dobândeșialul de a schimba întreaga lume, prin aplicarea analizei acesteia de către fiecare individ. Schimbarea mentalității mesei se poate produce prin intermediul urii, care, înțeleasă pe deplin, va produce o diferențiere necesară în rândul oamenilor obișnuiți.

Confirmarea funcționării unui sistem “regenerat” prin intermediul convertirii definitive a urii constă în modul de percepere a acestui sentiment anatemitizat. Violența, discriminarea, persecuțiile prezintă o motivare total diferită, conform căreia omul caută să creeze sau să distrugă, reușind în final să degradeze ceea ce a creat, însă nu prin ură, ci prin sacrificiu.

În aceste condiții, terorismul islamist se bazează pe un tip de ură interioară, care este exteriorizată prin violență și omucidere. Glucksmann pune o întrebare semnificativă: “în atare condiții, de ce ucigașul islamist, omul-bombă, este considerat a fi un soi de rățacit?”¹¹ Conștientul îi permite aceluia “asasin” să își exprime ura prin agresivitate, interogația glucksmanniană neavând nevoie de un răspuns.

Iubirea intervine numai în momentul stingerii conflictului, ura deseori cauzând acel conflict. Prin înțelgerea acestor sentimente, omul poate pătrunde în profunzimea sistemului psihologic propriu, analizând fiecare reacție din punctul din care provine. În ciuda faptului că oamenii sunt diferiți, cu preponderență în societățile

⁹ Liiceanu, Gabriel, *Despre ură*, Editura Humanitas, București, 2007, p.37

¹⁰ Liiceanu, Gabriel, *Despre ură*, Editura Humanitas, București, 2007, p.57

¹¹ Glucksmann, André, *Discursul Urii*, Editura Humanitas, București, 2007 p. 37

democratice, aceștia, în urma observației, emit principii, opinii, judecăți similare, astfel încât modul lor de gândire devine totalitar.

Această constatare a “impersonalului” este accentuată în special în sfera politică, ura devenind un folos: “răul care slujește politica trece din sfera răului în cea a binelui.”¹² Puterea pe care o deține ura într-un sistem aflat în plin proces de dezvoltare controlează evoluția acestuia, impregnându-i, prin influența sa, un rang mai mult sau mai puțin semnificativ.

Existența urii poate atesta importanța unui individ în societate, deoarece acesta devine un obiectiv al tuturor sentimentelor de mânie, invidie, dușmănie în momentul în care cineva îl urăște. Astfel, ura poate marca raționamentul unei persoane, indiferent de poziția acesteia în ceea ce privește relația sa cu exteriorul.

Liiceanu încheie ideea fundamentală a capitoului trei din lucrarea sa cu o concluzie valabilă în prezent: “Altfel spus, ești urât, deci exiști.”¹³ În acest fel, afirmația prezentată mai sus capătă un sens fundamental, cel care urăște acordând o anumită “victime” sale, ura sa fiind stinsă numai prin dragoste.

Uniformizarea reprezintă un efect al dorinței de control al maselor, acesta încercând să anihileze elementele care disting fiecare individ, pentru a elimina concurența. Prin rivalitate, omul poate depăși limita, manifestând de ură față de

adversarul său, iar “distanțarea” constituie numai un singur pas până la conflict.

În ceea ce privește evitarea devenirii unei ținte a sentimentului de ură în literatură există o serie de exemple concrete în cazul rezolvării sau agravării conflictelor. Personajele sunt prototipuri ale caracterelor actualității, rasfângându-se asupra lor fluxul de ostilitate, evoluția acestora fiind controlată de creator, în scopul de a crea experiențe și învățături pertinente.

Justificările apariției urii în viața cotidiană sunt complexe, însă importanța acesteia în dezvoltarea capacității psihologice a fiecărui individ este de a percepe mesajele exterioare și de a reacționa în conformitate cu acestea. Ura, fiind anatemizată din majoritatea perspectivelor, contribuie la autocunoașterea forțelor proprii, ceea ce conduce la un echilibru permanent în cadrul relațiilor interumane.

Diana Ecaterina Borcea

¹² Benda, Julien, *Trădarea cărturarilor*, Editura Humanitas, 2008, p. 44

¹³ Liiceanu, Gabriel, *Despre ură*, Editura Humanitas, București, 2007, p. 33

Nebunia ca eliberare

Există de multe ori întrebarea „sunt nebun?” în conștiința multor persoane, dar majoritatea se întreabă acest lucru fără a acorda prea multă atenție înțelesului acestui cuvânt. Într-o lume în care accentul cade pe integrare, pe asemanare până la identic între ființele umane, nebunia este una dintre cele mai temute stări psihologice, tocmai pentru că te face atât de diferit, de ciudat de restul lumii. Dictionarul ne prezintă nebunia sub forma unei pierderi a judecării din cauza unor boli mintale, ori nimeni conștient nu ne poate defini starea precisă prin care trece un schizofrenic, tocmai pentru că nimeni nu ascultă cu adevărat pe cineva dement. Nebunii sunt considerați infami, nepotriviți în societate pentru că nu se integrează în normele unui om obișnuit sau chiar temuți, deoarece au acea latură enigmatică ce poate refula în orice moment. Paradoxal, multe persoane considerate genii în istoria lumii au suferit de schizofrenie, precum Voltaire, filosof francez, ce a fost neurastenic și ipohondru, petrecându-și întreaga sa viață îngrijindu-și sănătatea sau Isaac Newton, matematician care a avut lungi perioade de nebunie în care se plângea că este persecutat. În aceste circumstanțe, este evidentă o legătură învederată între geniu și nebunie. Acest binom de care se face adesea abuz pare totuși a avea o parțială rădăcină biologică: sistemul dopaminergic al persoanelor sănătoase și deosebit de creative seamănă cu cel al bolnavilor de schizofrenie. Putem considera că această cădere în haos este inexorabilă pentru oamenii normali, că nu poate fi depășită și nici înțeleasă, iar pentru cei deja aflați în starea asta este inexplicabilă acea exaltare organică.

Pentru nebuni este obișnuită detașarea de ansamblul lumesc creat de întregile probleme ale oamenilor și integrarea într-un cadru utopic, personal, fundamentat pe propriile viziuni și necesități, iar acest lucru ridică întrebarea dacă nu este mai simplu să trăim după cum simțim decât după cum trebuie.

În filmul *Shutter Island* se prezintă exact ideea de a trăi într-o lume himerică, în care persoana este eroul și nu criminalul, deci „ce este mai bine : să trăiești ca un monstru sau să mori ca un om bun?”

Paulo Coelho abordează pe larg schizofrenia în romanul *Veronika se hotărăște să moară*, ea pe o cale de eliberare, o modalitate de exprimare fără împotriviri exterioare ale sinelui și susținută de persoane cu aceeași stare psihică. Este de neînțeles cât de simplu cădem pradă acestor vicii spirituale, nevoii de detașare de normal și integrare în personal. Dar acest lucru este imposibil de făcut fără o reținere rațională, fără teama că în momentul căderii nu te mai poți ridica. Ai vrea haos, dar ți-e frică de luminițele din el, de frânturile de judecată imposibil de oprit.

Fără a ști adevăratele nuanțe ale nebuniei, omului îi este mai simplu să catalogheze schizofrenicul drept personajul negativ, latura distrugătoare a psihicului, dar dacă ar trăi în ermetismul acestor persoane, ar declara nebunia drept o formă accentuată a personalității, a dorinței și a înțelesului.

Alexandra Dorea

O realitate dincolo de noi

“Deschizi o ușă și apare alta și apoi încă una și încă una, până la ultima , care nici nu există măcar, și tot așa până la prima care nu există măcar, și mai dai o raită prin locuri vechi pentru că cea ce credeai că te scosese, și chiar te scosese, devine capcană și te readuce tot acolo că să înțelegi o dată că ultimul tău adevăr e la fel de iluzoriu pe cât fusese primul”
(Gellu Naum)

Fiecare zi, aceeași rutină obsedantă. Deschidem ochi și totul vine de la sine, ne confruntăm cu realitatea. O lege nescrisă, deasupra înțelegerii umane, guvernează tot universul. Chiar dacă tendința omului este de a nu recunoaște, de multe ori conștiința poate fi una din modalități , substratul interior în care reușim să acumulăm toate energiile. Cum ar fi să nu avem acest control asupra gândurilor? După mine persoana nu ar mai exista moartea psihologică fiind mult mai puternică decât cea fizică. Visul apare ca formă de defulare chiar dacă nu este controlabil decât în stadiul incipient.

Dar cum putem fi atât de siguri că visul nu este realitatea? Transpun un vis care m-a făcut să înțeleg importanța vieții așa cum este ea , cu tot misterul ce o învăluie.

Totul este în regulă, în camera mea, privesc în oglindă iar aceasta îmi reflectă imagini cunoscute , privesc înapoi și nu sunt.... Îmi dau seama că este un vis, însă mă las cu bună știință acaparată ,

fiind fascinată de mirajul limitei, până unde voi putea controla lucrurile. Firul se rupe .. alerg urmărită de cineva , întuneric și totuși găsesc în mine forța interioară de a continua ! Odată cu trecerea timpului întrezăresc o lumină, o speranță. Văd persoane dragi mie care m-ar putea proteja, apăra; și totuși trebuie să o fac singură. Pe măsură ce alerg distanța dintre noi ia amploare fiindu-mi tot mai greu să ajung la destinație oricare ar fi aceea. Mă opresc și privesc înapoi, a rămas doar propria-mi umbră. Simțeam apropierea de acea lumină, salvarea, umbra mi-o confirma, însă în același timp frica din copilărie de a simții apăsarea a tot ce mă înconjoară mă sufoca , mă storcea de ultimele puteri. Vroiam să țip întru ajutor însă strigătul mi se transformă în îngânat de copil.. cine avea să-l audă? Lumea mă înconjoară , lumina începe să dea viață tuturor.. O agitație continuă, ce nu vizează nici un scop. De data aceasta eu am realizat ceva, am descoperit taina, știam care este scopul, dar totul se pare că a fost o iluzie , am fost prea

aproape de adevăr ca să-l descopăr, am
dorit prea mult aceasta. Și acum stau
pierdută. Privind tavanul alb , luminile
jucăușe ale soarelui care anunță sosirea
unei noi zile în care totul va prinde contur.
Regret aceea ce s-a numit intenție de a
găsi.

Raluca Coste

De Amore Innocuo -sau despre iubirea inocentă-

Iubirea este, în concepția umană, eternă, deoarece a început odată cu omul și își va găsi sfârșitul tot odată cu umanitatea. Totuși, în afară de acest atribut exact, de eternitate –poate chiar atemporalitate, iubirii îi sunt asociate însușiri diverse, fie mult prea restrânse, fie neclare. De aceea, o definiție a iubirii este imposibil de realizat, având în vedere multitudinea de termeni folosiți pentru a o descrie. Acest lucru survine și datorită numeroaselor opinii legate de acest subiect, căci fiecare om, având caracter diferit față de rest, privește aceeași concepție în alt mod. Cu toate acestea, cea mai largă și interesantă definiție a acestui sentiment este oferită de cunoscutul dramaturg englez Shakespeare: „Haos diform de forme ideale!/ Avânt de plumb! Lumină, fum! Foc, gheață!/ Bolnav, dar teafăr! Somn de-a pururi treaz!/ Ești și nu ești: acesta e amorul!”.

Dacă a defini iubirea este o sarcină dificilă pentru un simplu om, a cărei minte nu e înzestrată cu talentul de a-și exprima concret toate sentimentele, clasificarea acestei stări nu ridică la fel de multe greutăți. Căci încă din Antichitate, Platon deosebea o dualitate în Eros, respectiv

Afrodita, zeiță personificatoare ale iubirii. Astfel, se disting Afrodita (Eros) Pandemos, o întruchipare a iubirii trupești, dar și Afrodita (Eros) Urania, reprezentând iubirea pură, spirituală, o atracție către frumos și bine. În dialogul platonice, susținătorul acestei teze –Pausanias - este de părere că ființa umană ar trebui să fie înclinată către această ultimă categorie, a dragostei superioare, pure. Originea acestei duble orientări a iubirii este explicată de Diotima, care arată că părinții lui Eros sunt personificările Îndestulării și ale Sărăciei. Astfel, dragostea poate deveni, în funcție de individul la care se manifestă, fie o desfrânare, fie o înălțare spirituală.

Iubirea corespunzătoare lui Eros Urania, spirituală, a fost pentru prima dată fructificată de-abia în secolul al XII-lea, la curtea prințesei Aliénor d'Acquitaine, când au apărut formele de slăvire ale dragostei și ale femeii iubite prin menestrelă și trubaduri (trouvers). La inițiativa aceleiași prințese a fost „inventată” iubirea interzisă, spirituală, a unui cavaler pentru o femeie măritată. Acesta își dedica viața și luptele eroice doamnei visurilor, purtând culorile ei la turniruri. De asemenea, de atunci a apărut obiceiul de a curta fetele, care s-a pierdut, însă, până în secolul actual.

În cadrul acestei iubiri, denumite l'amour curtoise, accentul cade pe puritatea pasiunii, a sentimentelor, pe intensitatea iubirii. Este remarcată și absența sentimentelor negative asociate dragostei, căci acest tip de iubire nu îndrăznește să ponegrească ființa iubită arătându-i sentimente precum gelozie, invidie, posesivitate sau trădare. Dovada constă în faptul că femeia este măritată cu un alt bărbat, însă cavalerul o iubește în mod inocent.

Dragostea curtenească descinde din Biserică, care joacă un rol important în acest domeniu spiritual, datorită necesității omului de a recurge la ritualuri sacre pentru a-și sanctifica existența. Această instituție pune dragostea sub semnul păcatului interzis, transformând-o într-un element-tabu. Însă omul, mai apoi, desprinde forma pură de iubire din cultul Fecioarei Maria. Aceasta devine, în perioada evului Mediu, modelul oricărei femei, ale cărei calități se doreau a fi cât mai aproape de cele ale fecioarei. Astfel apare mitul castității, puritatea. În acele vremuri, renunțarea la aceste calități, sub forma adulterului, de exemplu, erau aspru pedepsite: bărbatul înșelat putea sa-și ucidă soția, fără a se teme de repercursiuni, spre deosebire de concepțiile actuale de moralitate.

Un factor ce a determinat apariția dragostei curtenești este trecera de la căsătoria endogamă, în cadrul unui trib, la cea exogamă- în afara acestuia. Deși acest factor se manifestă prin legenda antică a Răpirii Sabinelor, fiind depărtat de momentul apariției acestei forme de amor, nu rămâne mai puțin important în creația iubirii pure.

Această temă a iubirii secrete, văzută ca forme de adorare a ființei iubite asemeni unei divinități s-a manifestat puternic în literatură, îndeosebi în Evul Mediu. Astfel, se întâlnesc deopotrivă creații populare, de legendă - Tristan și Isolda, Orfeu și Euridice, Regele Artur și cavalerii mesei rotunde, unde este evidențiat cuplul Lancelot și Guinevere, - dar și creații culte, precum tragedia Romeo și Julieta. Astfel de opere au indus în oameni nevoia de identificare cu personajele înfățișate, fiind o formă de manipulare. Da asemenea, aceste capodopere literare au final tragic, deoarece nici măcar dragostea inocentă nu poate fi întotdeauna încununată de succes. În acest sens, Mihail Drumeș, autorul romanului Scrisoare de dragoste- o critică la adresa căsătoriei din interes, opusă iubirii pure-spunea că Dramaturgii greci, clasici și moderni, au optat inevitabil pentru tragedie, fiindcă fericirea, te rog să mă crezi, nu impresionează pe nimeni și nici nu se pot scrie despre ea mai mult de trei pagini.

Iubirea inocentă prezintă aproape toate etapele amorului obișnuit: atracție, simpatie, care duc apoi către atașament și dragoste, culminând în final cu pasiunea. Totuși, părerea mea este că nu ajunge la formele exagerate de iubire: patima și obsesia, fiind un sentiment pur, așa cum reiese și din denumire.

Acestui tip de iubire i se opune ființa mitică, supranaturală, a zburătorului. Acesta este un daimon (fiind o oarecare asociere cu iubirea, deoarece Platon îl desemnează pe Eros cu același termen), o întruchipare a iubirii, a atracției permanente. Caracterul său este malefic, de aceea apariția sa este exclusiv nocturnă, onirică, posedând victima în somn. El li se înfățișează fetelor

nemăritate, sau văduvelor, pe care le chinuiește în somn, epuizându-le atât fizic, cât și psihic. A doua zi, fata poartă semnele iubirii, descrise de Rădulescu în poemul „Zburătorul”: „...pieptul mi se bate,/(...) Un foc s-aprinde-n mine, obrazii-mi se pălesc!”. În privința vindecării, acesta depinde de legendă. În unele, s-a păstrat credința conform căreia soluția este apelul la magie, albă sau neagră, în timp ce celelalte susțin că nu există leac.

Însă l'amour courtoise nu semnifică o formă fizică, precară, degradantă a iubirii, ci una care înalță spiritul datorită sentimentelor pure pe care îl ajută să le atingă. Aceasta a sfidat regulile ce fuseseră impuse de societatea medievală și chiar cea ulterioară acesteia, până în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Printre regulile ce pot fi amintite sunt interdicția ierarhică (cea mai evidentă în sclavagism), dar și modul de a privi fetele de măritat drept instrumente de

constituire a alianțelor politice (de-a lungul Evului Mediu).

Deși în zilele noastre, masa populației înclină spre Eros Pandemos, dragostea va rămâne pe vecie culmea trăirilor unui individ, starea de supremă beatitudine la care o ființă umană poate ajunge. Asta deoarece rămâne valabilă afirmația lui Drumeș- Un crin nu-și pierde puritatea chiar dacă e tăvălit prin mocirlă. În consecință, iubirea inocentă va reprezenta cel mai înalt și nobil grad de a ajunge la această culme, ce nu discriminează pe nimeni, cât timp oamenii știu să o prețuiască.

Cosmin Vezeteu

Arta cuvintelor

La prima vedere, cuvintele nu sunt decât banale grupări de vocale și consoane, ce se îmbină într-un anume fel pentru a forma propoziții, utilizate în comunicarea uzuală dintre două sau mai multe persoane. Această definiție, oricât de corect ar fi ea formulată, nu poate cuprinde nici măcar o fărâmă din complexitatea emoțională ce se află la baza structurii cuvintelor. De acest ansamblu miraculos de sentimente împletite gingaș în grai, îți poți da seama numai când vorbești, scrii, ascuți sau citești.

Modul în care vorbim afectează percepția persoanelor asupra caracterului și a personalității noastre și se reflectă în toate activitățile și acțiunile săvârșite în viață. Cuvintele pe care le alegem reprezintă doar niște structuri efemere, dar acestea pot rămâne întipărite în minte pentru o perioadă nedeterminată de timp, în funcție de densitatea emoțiilor pe care, necondiționat, le propagă. Uneori, această cantitate colosală de sentimente, adeseori schimbătoare, ne aduce o stare de confuzie și încetăm să mai gândim clar. Totodată, dacă acestea au o conotație pozitivă, ne pot oferi stări de euforie, de împlinire spirituală ce adaugă savoare vieții cotidiene și ne plasează aspirațiile într-un loc sigur, în lumină. De aceea, indicat este să ne obișnuim să utilizăm cuvinte frumoase și mereu adecvate în context deoarece acestea ne umanizează și servesc în folosul nostru spre o dezvoltare emoțională completă ca individ.

În studiile psihologice s-a constatat o strânsă legătură dintre limbaj și gândire. De exemplu: copilul mic are un vocabular slab dezvoltat, astfel că prezintă și o capacitate redusă de gândire (înțelegere și soluționare de probleme). Maturizarea psihică a omului presupune un nivel crescând al celor două fenomene psihice, realizate prin învățare. Această activitate complexă solicită participarea în mod special a gândirii și limbajului; ajutând la dobândirea capacității operatorii în plan mintal, iar mai apoi, acțiunea se exteriorizează prin cuvânt. De multe ori, persoana care vorbește corect și fluent denotă că are preocupări intelectuale, nu fiindcă altcineva îi impune, ci pentru că îi face o desăvârșită plăcere.

De mult timp limbajul nu mai este doar o simplă modalitate de a comunica un mesaj, ci reprezintă un adevărat meșteșug, după cum afirmă scriitorul Tudor Arghezi. Acesta folosește însușiri contrastante aduse artei vorbirii, dându-i o formă metamorfică, ce oscilează în funcție de înșelesurile dorite și utilizate. În acest fel, se poate afirma că dimensiunile acestei arte ating culmile nemărginitului.¹

Definindu-se ca un joc al timpului și al spațiului, al mișcării epice semnificative și al epocilor, literatura este și ea proclamată ca o întruchipare a artei, având ca formă de expresie cuvântul. De asemenea, Borges,

¹ Tudor Arghezi, *Scriseri-Proze*, volumul 24, editura Minerva, anul 1973

Într-o încercare de hiperbolizare a rolului acesteia a proclamat că “Universul însăși este o carte din care trebuie să citim”. Lectura ar mai reprezenta, în opinia sa, chiar esența existenței umane, o necesitate vitală, ce îți conferă o cultură generală mai amplă și o ușurință în exprimare.²

Cuvântul este scânteia de divinitate, Logosul Domnului, saturat de ființă. Esența alcătuirii lui este ceva sacru, el fiind totodată taină și miracol. Literatura este arta care, prin intermediul glăsurii autorului, îi transmite cititorului felurite emoții, ce adesea ajung să atingă o concepție filozofică datorită înzestrării scriitorilor cu acest har.

Alexandra-Ioan Pivniceru

² Jorge Luis Borges, *Cărțile și noaptea*, editura Junimea, 1988

Comunicarea actuală - între tentație și pericole

Cuvântul „comunicare” provine din verbul „a comunica”, din franceză („communiquer”); s-a format prin schimbarea valorii gramaticale (conversiune) în verb la infinitivul lung substantivizat și înseamnă înștiințare, știre, veste, raport, relație, legătură sau „prezentare într-un cerc de specialiști, a unei contribuții personale într-o problemă științifică”.

În orice proces de comunicare sunt folosite sisteme de semne (coduri) care sunt comune tuturor membrilor unei societăți. În relația de comunicare există două elemente esențiale: emițător și receptor, care schimbă între ei mesaje folosind un cod comun, unul sau mai multe canale de transmitere, un flux de informații (care se transmite de la emițător la receptor și invers).

Comunicarea actuală, din ziua de azi, nu se mai realizează în mod direct, nici măcar indirect, prin intermediul scrisorilor, care folosesc un limbaj adecvat, decent, cuvinte caracteristice mai multor stiluri (deci nu pot afecta), ci prin diferite canale moderne, accesibile și disponibile din ce în ce mai multor persoane, precum telefonul mobil (apeluri telefonice sau mesaje), internetul (scris și convorbiri prin intermediul microfonului sau căștilor). Întrucât mulți au tendința să petreacă ore întregi vorbind la telefon sau stând în fața calculatorului cu messengerul deschis, apar și efecte secundare, ca urmare a nepăsării, pentru că adesea nici nu se conștientizează ce urmări ar putea avea aceste acțiuni asupra individului, și a imaturității. Apar, în special, amenințări din punct de vedere psihologic: dependență, izolare, tinerii preferă comunicarea virtuală, opțiunile favorabile,

care reprezintă o limitare a sferei de socializare, pentru că există libertatea, în funcție de fiecare persoană, să își aleagă partenerii în comunicare; limitarea în ceea ce privește vocabularul (stagnarea), întrucât mesajele nu au subiecți științifici; sunt folosite, de cele mai multe ori, aceleași cuvinte ce introduc un limbaj indecent, informal, neacademic, reprezentând și o barieră în comunicarea directă cu alta persoană.

Un alt dezavantaj îl constituie amenințarea din punct de vedere medical. Mulți dintre cei care își petrec timpul consumându-și minutele au de suferit în urma radiațiilor câmpului electromagnetic; chiar și cei care utilizează o cască bluetooth, care, deși neagă vehement existența vreunui pericol, de fapt, se expun radiațiilor care ajung chiar la ureche, foarte aproape de creier. Doctorul și specialistul în problemele îmbătrânirii, Valerie Donaldson, spune că „Este ca și cum ai avea curajul să îți introduci capul în cuptorul cu microunde doar pentru că ai setat puterea pe LOW” .

Alte probleme de sănătate care pot apărea ca urmare a statului în fața calculatorului, pe care fie îl folosim pentru a ne informa, fie pentru a ne petrece timpul liber, devenind indispensabil pentru unii, sunt legate de ochi. Aceștia sunt foarte sensibili și pot fi afectați foarte ușor, mai ales că nu se respectă distanța optimă față de ecran. Atunci apar probleme care se manifestă într-un mod deranjant și într-un timp foarte scurt. Așadar, dacă mulți nu își dau seama, prin faptul că stau la calculator pentru a comunica apar amenințări psihologice: dependență, izolare, poate ar

trebuie să fie conștinți că organe precum ochii și creierul pot fi afectate la fel de ușor.

Deși în convorbirile pe messenger, indivizii comunică cu persoane la alegere, ele nu sunt atât de sigure precum par. Există cazuri când poți fi păcălit și chiar manipulat de către o persoană din spatele unui avatar care pretinde a fi altcineva, iar unii, naivi, fără experiență, cad în plasă. Totuși, internetul poate avea anumite avantaje în ceea ce privește o sursă de informare. Se pot găsi ușor fotografii și informații în domeniul științific, artistic, cinematografic, vestimentar, monden etc.

Tentația se manifestă în comunicare atât în spațiul virtual, cât și în cel real, deoarece adolescenții pot lega prietenii cu persoane de aceeași vârstă pe baza unor potriviri comportamentale foarte mari. Dar așteptările le pot fi înșelate, deoarece prietenii pe care și i-au făcut își dezvăluie mai devreme sau mai târziu unele intenții ascunde. Astfel, indiferent de modul în care comunicăm: direct, față-n față cu altă persoană sau indirect, prin intermediul telefonului mobil, al interesului poate apărea pericolul de proiecție. Acesta implică o serie de comportamente pe care le așteptăm de la celălalt, dar cu care această persoană nu se identifică. În acest caz, comunicarea devine un simplu mijloc de manipulare, printr-un schimb de informații care aduce persoanelor

în cauză un plus de nesiguranță și un comportament de tip paranoia.

Un alt pericol în ceea ce privește comunicarea față-n față cu o persoană îl reprezintă comunicarea de sugestie și situațiile de influențare. În funcție de tiparul psihologic al participanților la comunicare, unul dintre ei poate fi influențabil, iar, în acest caz, pericolul iminent este manipularea acestuia, având ca scop extragerea unor avantaje imediate de la acesta (de către celălalt participant la conversație). Astfel, mizând pe încrederea persoanei manipulate, cel care manipulează poate acționa prin a modifica radical comportamentul celui alt.

Prin urmare, în comunicarea actuală, atât directă, cât și indirectă, apar tentații care devin pericole ce se manifestă prin izolare, dependență, preferințe în ceea ce privește comunicarea virtuală, opțiunile favorabile care se limitează la un grup de prieteni, apar probleme de exprimare, se folosesc cuvinte indecente, neacademice, apare și tendința de a le scrie fără diacritice, prescurtări. De asemenea, în comunicarea folosind telefonul mobil, internetul, cât și cea față-n față cu altă persoană există și pericole de a fi manipulat de cei care pretind a fi altcineva pentru a obține anumite informații.

Cezara Condrea

Muzica – Suntem sau nu ceea ce ascultăm?

“Muzica este o lege morală. aripă gândirii, avânt închipuirii, veselie tuturor lucrurilor. Ea este sufletul către tot ce este bun, drept și

“Muzica este o beatitudine Cioran,

Posibil. Un răspuns cert nu va fi găsit prea curând, dar am decis că merită să încerc o analiză. Dar mai întâi ar fi câteva chestiuni de lămurit.

În primul rând, se pune problema: Ce înseamnă muzică? Iar unii ar răspunde „nimic”, în timp ce alții ar spune „totul”. Însă părerile variază de la o persoană la alta, iar adevărul pare a fi undeva la mijloc. De ce? Pentru că nu poți trăi fără muzică, dar nici viața în sine nu poate însemna doar muzică. Ca oameni suntem construiți să iubim muzica; genul este o alegere subiectivă, însă cu toții apreciem măcar o piesă sau un artist, nimeni nu îți va spune vreodată că „nu suportă muzica”.

Dacă cineva m-ar întreba: „Am putea trăi fără muzică?”, atunci i-aș răspunde: „Am putea trăi fără să gândim?”. Dar desigur că răspunsul la ambele întrebări este Da; da, am putea trăi, dar nu am fi oameni, nu am putea simți – am fi, în cel mai rău caz, psihopați și atunci aviditatea față de nimic ar fi justificată. Dar ca persoane cu o conștiință funcțională nu putem trăi fără artă. Artă în sine este o formă de manifestare a imaginației și a sufletului uman, ea a apărut odată cu dezvoltarea conștiinței umane chiar în absența noțiunii (de artă), așadar un om care nu apreciază în niciun fel arta nu poate fi numit om; cel puțin nu un om conștient. Un alt

Ea dă suflet universului, farmec tinereții, viață și esența ordinii, înălțând frumos.” – Platon.

ce ne îngroapă.” – Emil

aspect ar fi varietatea formelor și genurilor muzicale care, la momentul actual,

reprezintă un subiect de discuție destul de aprins.

De-a lungul timpului, formele artei s-au dezvoltat odată cu omenirea astfel încât în prezent există sute de curente artistice în toate domeniile, prin urmare zeci de genuri muzicale, mii de artiști și milioane de cântece. Influențele sociale și-au lăsat adânc amprenta în domeniul muzicii (spre exemplu muzica Gospel, sau Jazz-ul), însă esența și rolul ei au rămas aceleași. Acum, când libertatea de gândire și de exprimare sunt garantate, oamenii se atașează de genul muzical care le comunică cel mai mult, însă acest atașament pare să dezvolte și o anumită intoleranță față de fanii altor genuri, iar aici muzica se transformă din artă în subiect de dezbateră și uneori chiar în conflicte. Desigur că aici intervine natura omului modern, care uită esența și se concentrează pe aparență. Din punctul meu de vedere conflictele care pornesc de la acest subiect și atitudinea arătată de un „grup” față de altul sunt inutile și superficiale deoarece, până la urmă, muzica este muzică și exprimă aceleași idei în forme cât se poate de diferite; ce formă alegem, asta ține de fiecare persoană în parte și de preferințele ei, iar nimeni

nu te poate obliga să agreezi ceva ce pur și simplu nu îți place, de unde inutilitatea „războiului” dintre adepții diferitelor genuri (și subgenuri); restul ține de bun simț și de inteligență.

Am amintit aceste lucruri pentru că sunt necesare în a putea înțelege modul în care muzica ne poate defini. Și într-adevăr, muzica ne poate defini, pentru că ea rezonază cu personalitatea fiecăruia în forma preferată unei persoane, însă nu consider că un gen te poate „caracteriza”, ci mai degrabă o melodie ca atare. Însă această rezonanță nu este permanentă, întrucât o melodie vorbește de cele mai multe ori despre o anumită situație cu care ne identificăm, sau poate chiar de o stare (dar și aceasta este efemeră). Ascultăm anumite melodii în funcție de ce simțim, iar dacă la un moment dat ne putem identifica complet cu una (din orice gen), atunci o vom înțelege pe deplin, deci o vom iubi mai mult.

Spre exemplu, eu nu am un gen pe care îl ascult exclusiv. Ce-i drept, cel mai mult mă atrage muzica rock, dar o melodie care îmi va spune ceva îmi va plăcea indiferent de artist sau de gen; ascult și R&B, jazz, pop, country, dubstep sau chiar muzică instrumentală (artiști

contemporani), care personal reușește să mă fascineze de fiecare dată. Nu am nicio preferință pentru subiectul melodiei, putând fi o baladă de dragoste, sau ar putea vorbi despre ură, suferință, viață, fericire, moarte etc.; și totuși nu sunt nici o persoană tristă (sau întunecată după cum am avut plăcerea a mi se spune când persoana respectivă a aflat de unele preferințe muzicale precum muzica „gotică” sau symphonic metal), desprinsă (complet) de realitate, dar nici foarte energică, optimistă sau fericită. Mai degrabă sunt toate acestea la un loc sau mai mult din ceva în funcție de situație.

Așadar, măsura în care muzica te poate defini ca persoană se reduce la mesajul pe care îl transmite, celelalte elemente (gen, linie melodică, artistul care o interpretează) rezumând preferințele individuale (și adesea extrem de influențabile) ale unei persoane, preferințe ce nu consider că denotă ceva despre personalitatea ei.

Prin urmare, nu suntem ceea ce ascultăm ci ascultăm ceea ce „suntem”.

Alina Murariu

Streetdance-ul, parte din viața mea

Deși nu practic acest tip de dans de multă vreme, mereu simt o legătură între sufletul meu și povestea muzicii pe care o exprim în mișcări. Toate gândurile mele, starea mea de spirit și trăirile mele sufletești converg spre dans. În momentul în care aud muzica și corpul meu începe să se miște, nimic nu mai contează. O zi fără dans este o zi pierdută. Un rol important însă îl are și persoana care te antrenează.

Dacă știe să te motiveze, să scoată din tine tot ce este mai bun, să te înțeleagă și cel mai important să te ajute, atunci capeti încredere în tine, în forțele tale. În schimb, este o mare diferență între a dansa “cu picioarele” și a dansa din plăcere. Dansul, din punctul meu de vedere, a fost inventat tocmai pentru a uni oamenii, pentru a-i oferi publicului o poveste, pentru a exprima liber gândurile și sentimentele, iar oamenii ce practică acest sport au o chemare, o scânteie, care se amplifică cu fiecare pas făcut. Degeaba te miști dacă nu exprimi, dacă nu ai atitudine, dacă nu ți se citește plăcerea pe chip.

Streetdance-ul se caracterizează prin energie, prin atitudine, emoție, bucuria de a dansa și bucuria de a oferi și celor din jur câte puțin din starea ta de spirit. Presupune muncă intensă pentru a deveni din ce în ce mai bun în fiecare zi, dar satisfacțiile sunt pe măsură. De fiecare dată când ieși din sala de antrenament trebuie să fii mulțumit de tine și de prestația ta din ziua respectivă.

Cel mai mult evoluezi în clipele în care îți descoperi propriile greșeli și îți dai toată silința să reușești să le corectezi, iar pentru asta oglinda este cel mai important lucru. Niciodată nu poți atinge perfecțiunea, dar nimeni nu spune să nu te afli în apropierea ei! Și totuși, cel mai important element în dans este muzica. Trebuie să o ascuți, să o simți, să o înveți și apoi să o desenezi în pași de dans. A avea tehnică, stil și a ține ritmul este o artă.

Cât despre competiții...în acest domeniu, nu au același înțeles cu cel pe care îl regăsim în sport. În momentul în care ești într-un concurs, dansezi cu persoana de lângă tine și nu contra ei. Cel care câștigă este doar mai bine pregătit și nu neapărat mai talentat decât adversarul lui. Recompensa ambilor competitori constă în faptul că au fost capabili să apară în fața unui public pentru a oferi ce au mai bun și mai frumos și pentru a oferi puțin din speranța, credința lor și altora.

Consider că cel mai important este să dansezi ca și cum nu te privește nimeni, să îți pui la contribuție mintea, inima, sufletul și corpul și să îți exprimi liber sentimentele și gândurile! Ambiția și puterea de a continua, deși e posibil să ne fie sfidat talentul, reprezintă dragostea față de ceea ce practicăm.

“It’s not about how hard you hit, it’s about how hard you can get hit and how much you can take and keep moving forward!”

Ruxandra Haraga

În vreme de razboi

- un alt final -

“Zdrobit de luptă și de gânduri, omul se așeză încet pe pat și privi lung asupra celui ținut jos, care cânta nainte, legănându-și încet capul, pe mersul cântecului, când într-o parte când într-alta”. Iancu se ridică în cele din urmă, plimbându-se agitat de la un colț al camerei la celălalt, având o expresie contorsionată și încruntată, care reliefa în detaliu efectele războiului, acum întipărite pe chipul său. Riduri adânci îi brăzdau fruntea, încrețită și întunecată de o cicatrice estompată doar pe jumătate; privirea i se înasprise până la cinism, părând uneori a fi împovărată de tristețe, vinovăție și singurătate. Cearcănele vineții, perfect rotunde, îi dădeau un aspect cadaveric și păreau expresia omului sleit și încercat de viață.

Analizând și cântărind toate cele întâmplate, venirea sa, răscumpărarea averii, criza fratelui, demența lui Stavrache, Iancu simțea el însuși că înnebunește. I se părea ironic și tragic în egală măsură faptul că a putut rezista în război atâția ani, păcălind și făcând față morții, însuflețit și încurajat doar de gândul că își va recăpata averea odată întors. Iar acum, aflându-se în casa lui Stavrache, nu se simțise niciodată mai departe de a pune mână pe ce i se cuvenea.

Gândurile i se succedau dezorganizat, într-o avalanșă mentală, formând un nod Gordian de idei- era disperat și confuz, neștiind ce să facă. Sirului ideilor i-a fost însă întrerupt, gândindu-se dacă să mai încerce sau nu a-l interoga pe Stavrache. Dar, văzându-l atât de deznădăjduit, de pierdut și de alienat, Iancu

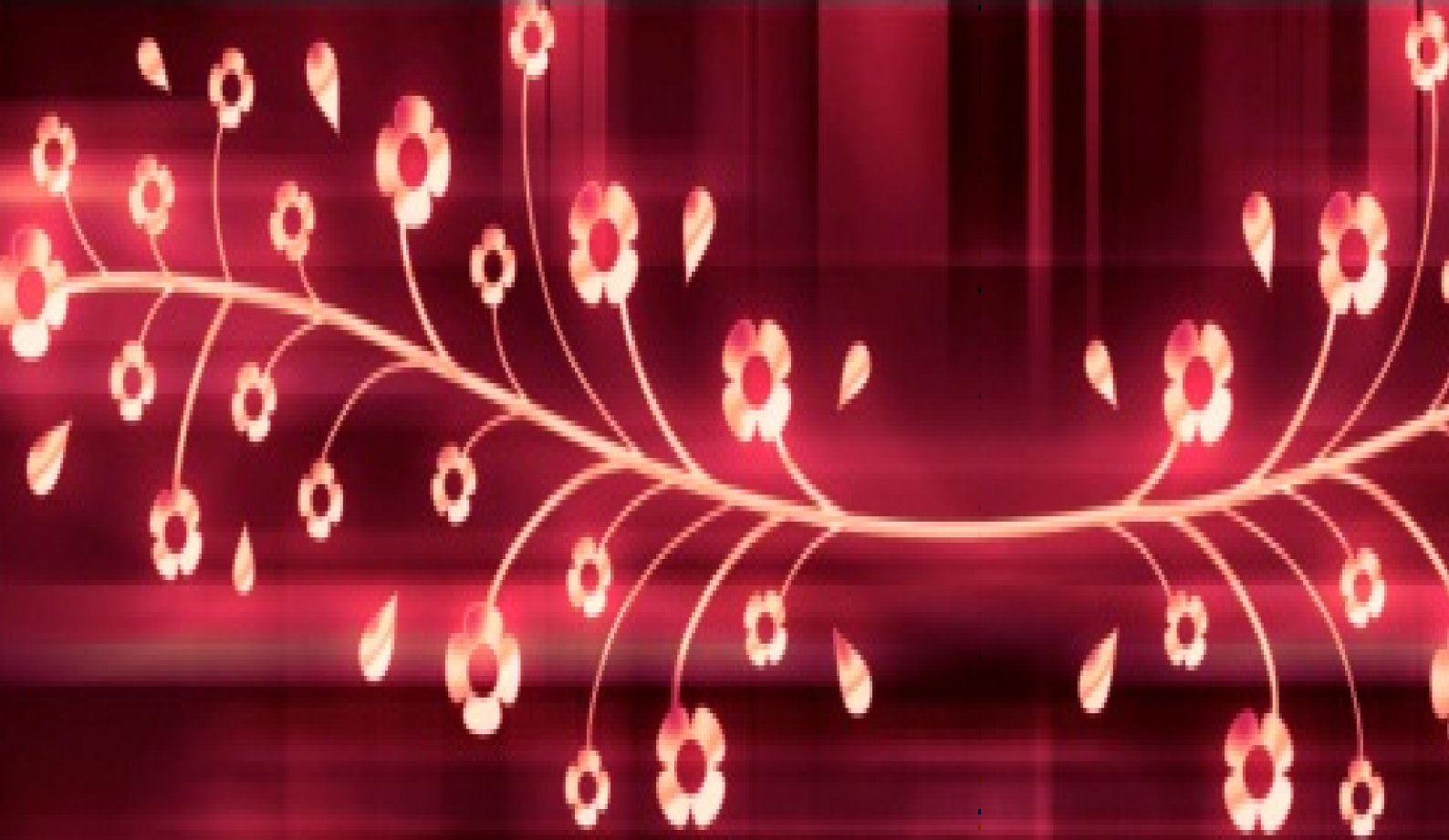
nu putu decât să-și elibereze un strigăt disperat de nemulțumire, însoțit de lovitura agresivă a unui pumn în coaste. Stavrache se prăbuși la pământ cu un icnet stins.

Și Iancu plecă, împreună cu tovarășul, înapoi de unde venise. În Podeni nu își mai avea locul, iar sufletul i se strângea de incertitudine și înfrigurare că se va afla despre tâlhăriile lui. Trebuia să își înceapă o nouă viață, să își construiască o nouă identitate, într-un loc necunoscut și îndepărtat, unde să nu poată fi recunoscut. Un oftat deprimat îl zguduise, gândindu-se la tot ceea ce agonisese într-o viață, avere acum risipită.

Iar, în timp ce Iancu se îndepărta vizibil, Stavrache se potolea considerabil, părând a-și recăpăta calmul. Se ridică de jos, ținându-se cu o mână de coaste și simțind durerea pulsând în trupul său sleit, în timp ce vinișoare roșiatice i se scurgeau de pe frunte pe față, iar apoi în jos pe bărbie, în ordine și liniștit, până sângele îi ajungea pe cămașă. Cu mișcări încete și obosite, se schimbă de hainele murdare și se șterse pe față, clătindu-se cu apă rece.

Și, cu un calm imperturbabil, Stavrache realiză acest ritual cu zâmbetul pe buze, împlinit și satisfăcut de propria realizare: a reusit, interpretând un rol impecabil, să își păcalească fratele, să păcalească pe toata lumea, și să se bucure de averea lui în continuare.

Andreea Dodan

Inspiratio creationis – poezia sufletului

Îmi ești

Mi-ai crescut
urechi în piept
și-un puls aiurea
până-n creștet,
și-un ochi,
și-o inimă cu normă-ntreagă mi-ai hrănit.
Și s-a ajuns
să ne-ntâmplăm,
doar ca să ma lași acum
să aflu că în final
răbdarea urma să mi-o cresc singură.

Dor

De ce se aud câini
în camera ta? De ce-ți latră
apa din pahar,
și de ce ți-e vânăt patul?
De ce-ți urlă
mâinile, și de ce ți-s geamurile roase?
De ce-ți duhnește privi...
dar stai.
Ia spune-mi, ție de ce
ți-e dor?

Fără titlu

Știi lumina aia pe care
ai senzația ca o vezi
când închizi ochii
și-ți trage cineva
draperiile din geam?
Uite, cam așa-mi ești tu.

Vinovat(ă)

am stat în capul oaselor
timp de
câteva memorii,
și despre tine
am vorbit cu lumea ce-mi stătea
și-n cap, și la picioare,
și-n suflet îmi stăteau sărmanii,
îngropați
mai mult în pământ,
decât în pieptul altora.
mă-nfioram
și le zâmbeam sincer
și nebun
când îi mințeam.

Protecție

obișnuiam să ne ascundem
după alte limbi
și oricare alte traduceri;
cred că de vină
eram noi
și ideea că ne-am fi făcut
înțeleși.
mai nou,
mă liniștește enorm
să știu că atunci când avem
doar sânge
în sânge,

confesiunile nu mai sunt un lux,
ci-o nevoie și-o plăcere
(vinovată).

Realizez acum

Îmi alunecă papucii;
tălpile-mi tânjesc să-ți simtă
călcâiele
cum presează
și mușchi,
și oase...
și după puțină iarbă-mi mai tânjesc
naivele.
Iar toată ființa-mi

dorește

să (se) descopere și
s-acopere...

Realizez acum,

eu nu vreau să plutesc,

să pășesc pe streșini

reci

sau peste gropi.

Mie mi-e poftă de iubire

pământească,

de vârfuri de degete

ușor zgâriate

și de-un obraz

putemic încălzit

de-un piept

c-un suflet ce-ți iese din matcă.

Unde-mi zac rădăcinile (?)

Am să mă plantez

în tine,

în toată splendoarea

naivității mele,

și-am să rezist,

cred,

condițiilor vitrege

la care-ți supui și sufletul

de ceva timp încoace.

Din senin,

poate chiar voi începe

să-l degust,

să-l las să-mi vorbească de oameni

și de tine,

de cum a ajuns
ți se prelingă din ochi
și zâmbet...

mă gândesc să-l las
să mă și înghită.

Lust

Tot mai des
și în tot mai multe
toiuri de nopți
mă gândesc la tine
ca la un gând sinucigaș.
Cu teamă și poftă
acută.

Ziceam ca în schimbul listei tale
cuviețipecaretrebuie săle trăiesc,
să-ți dau și eu ponturi
cuvisepecaretrebuie sălesimți.

Mă întreb dacă pentru momente ca acelea
merită să-ți vinzi sufletul
sau măcar
să-ți negociezi
frica.

Somn

Trezește-mă
și-ncepe-mă cu gamba,
să pot din nou să(-ți) merg
pe spate.

Trezește-mi urechile,
m-am plictisit de vocea mea.
Vreau s-o aud pe cea
cu care-ți vorbești
când amuțești
și nimic mai mult.
dar trezește-mi și coastele;
vreau să le simt pe fiecare
în parte,
la fiecare arcuire...
a corzilor.

Ia-mi palma
și trezește-mă deodată.
Să-nchidem ochii, ți-am mai spus.
...și-ai adormit.

euforie

Din momentul ăsta
încep să mă alerg cu luna.
Vreau zile-ntregi de noapte
și străzi pline de lumină,
răcoarea unui acoperiș
s-o simt din creștet,
iar cerul vostru îl vreau respirându-mi peste
buze.
Vreau să-mi văd umbra ca o sângerare a
gândurilor,
iar pe voi speriați.

Păcat(e)

mi-e sete, mi-e sete,
dați-mi un păcat în care să cad

și târâți-mă-n fața voastră
să mă bucur:
o ultimă gură de aer.
vreau doar a mea plăcerea de-a mă îngropa
în mine,
și-acolo să rămân până (și după)
ce terminați a mă ridica în slăvi
sau a-mi vorbi.

mi-e sete, mi-e sete,
cerșesc puțin zaț
și-un ceai să-mi sorb *o ultimă gură de aer*
înainte de-a afla câte păcate îmi datorați.

Amalgam

Țineai mâinile aproape împreunate
deasupra capului
când dormeai,
picioarele încâlcite-ntr-ale mele,
iar neființa-ți
pe undeva,
spânzurată de soarele care,
apropro,
nu mai înghite ciocârlii
sau oameni.

Ai putea spune că te apărai,
dar eu înclin să cred că asta era
poziția din care tu te pregăteai
să cazi.

Și simțeam ~~amândoi~~, atât de puternic
uneori,
cuvinte și gesturi,
încât n-ai fi putut crede că vreodată

vorbele vor ajunge să se simtă
pe noi
cum se simte o mângâiere
pe o carapace de țestoasă.

Mă întreb dacă am învățat
anatomie
pe spinarea faptelor tale
și a tăcerilor mele,
doar ca să mă întreb acum
care pe care roade
mai tare.

Nu cred că-ți amintești,
dar ca atunci când mă țineai
doar cu brațele,
nu mă mai loveam niciodată.
O perioadă mai apoi
a fost liniște, a fost gol,
ustura aerul
și cred că și absența ta.

Lazăr Andrada

Frânturi

Tăcute gânduri se scaldă ne-nctat
În al păcatelor memorii duse-n fum,
Și rotocoale se ridică spre tavan
În timp ce se așează ceața de parfum.

Aievea o figură se perindă albă,
Deși-i de-un gri înspre nocturn
Îmbrățișată-i de un simțământ sărac
Cu brațe oarbe, creier taciturn.

Un sunet se propagă temător
Parc-a uitat și el de unde vine!
Transformă apa-n lacrimi și nu-n vin,
Căci nu-i o binecuvântare pentru sine.
Și sunetele se-mpletesc cu siluete

Prin poligoane vagi de fum și ceață;
Se recunosc dintr-o privire-n fugă parcă
Cele dintai gânduri uitate.

Andreea Dodan

Scotocind printre cărți - recenzii

Promisiune mincinoasă

de Howard Roughan

-recenzie-

Howard Roughan este un autor american, contemporan, care se axează în cărțile sale pe suspans și mister. Pentru a scrie cel de-al doilea roman al său, "The promise of a lie", publicat în 2004, s-a inspirat din propria experiență, în urma unei conversații cu o femeie care mergea la psiholog, ceea ce l-a făcut să-și pună întrebarea dacă o persoană din acest domeniu poate fi "prostită" de cineva care pretinde a-i fi pacient. "Uneori încrederea înseamnă totul. Pacientul ar trebui să poată avea încredere în terapeutul cărui îi încredințează cele mai intime gânduri și sentimente. Dar n-ar trebui ca și terapeutul să poată avea încredere în pacientul său?"

Autorul abordează și alte subiecte, precum: povestea unui avocat de succes care-și trăiește viața pe muchie de cuțit, în romanul "The Up and Comer" dar și "Honeymoon", unde colaborează cu James Patterson, iar, împreună, reușesc să îmbine ideile pentru a povesti angajamentul matrimonial al unei femei rele, urzit în jurul a cel puțin doi soți, un logodnic și câțiva bărbați influenți pe care îi are în vedere.

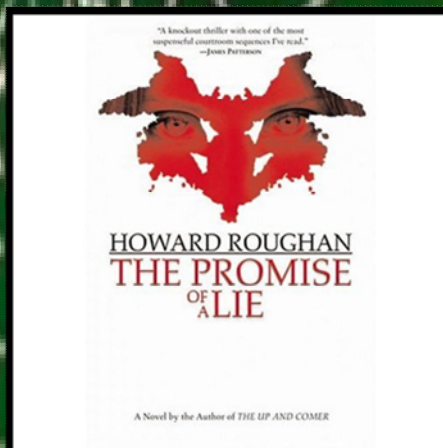
"Romanul este specie a genului epic, în proză, de mare întindere, cu o acțiune complexă, ce se poate desfășura pe mai multe planuri, cu personaje a căror personalitate este bine individualizată și al căror destin este determinat de trăsăturile de caracter și întâmplările ce constituie subiectul operei".

(www.wikipedia.ro)

În "Promisiune mincinoasă", Howard Roughan pornește de la viața simplă și liniștită a unui psiholog apreciat din New York, David Remler, care încearcă să depășească

cea mai grea lovitură-moartea soției sale, oferind ajutor oamenilor prin faptul că îi ascultă, îi înțelege și, împreună cu ei, încearcă să găsească soluții la problemele lor. Acțiunea se complică atunci când, într-o după-amiază, la ultima programare își face apariția o femeie misterioasă, Samantha Kent (Sam), care se plânge de intențiile criminale de a-și ucide soțul, pentru că nu are timp nici măcar pentru propriul său fiu.

Cei doi se reîntâlnesc în cadrul unei petreceri caritabile, iar Sam, simțindu-se datoare pentru sfaturile oferite de David, se oferă să îi gătească cina (în apartamentul

lui). De fapt, ea își urma planul de a ajunge în casa doctorului Remler, de aici să sune acasă la ea, pentru a-i rămâne numărul în memoria telefonului și, când se face târziu, ezitant, sa îl roage pe psiholog să îi arate stația de taxi, știind că acesta, ca un adevărat domn, se va oferi să o conducă până acasă și astfel el îi va reține adresa pacientei atunci când ea avea de gând să facă următoarea mișcare.

Două nopți mai târziu, David primește un apel neliniștitor de la Samantha, care mărturisește că și-a ucis soțul, ceea ce îl determină pe doctor să plece în grabă spre locuința ei. Coincidența este că ajunge înaintea poliției, care îl găsește pe el la locul crimei și cu pete de sânge pe față, devenind astfel primul lor suspect și principalul, având în vedere că arma folosită pentru această crimă era unul dintre cuțitele doctorului Remler și nimeni nu putea confirma că i-a văzut pe cei doi (Sam și David) împreună. Declarația sa era pusă la îndoială, întrucât nici măcar nu se putea confirma existența vreunui copil al victimei.

Faptele se întorc și mai mult împotriva lui când, la câteva zile după accident, o femeie care susține că numele ei este Samantha Kent, văzându-și locuința devastată, sună la poliție. Aspectul ei fizic nu se potrivea descrierii făcută de Remler, prin urmare pacienta misterioasă nu era cine pretindea a fi (ei folosea un nume fals). Încercând să își adune gândurile și să rezolve cazul de unul singur, adică să își dovedească nevinovăția, se duce la hotelul unde era cazată adevărata doamnă Kent și așteaptă să vadă cum decurg lucrurile. Acest episod se sfârșește tragic pentru pacienta misterioasă a doctorului Remler, pe numele

ei adevărat Haley Morgan, care încercând, aparent, să o atace pe Samantha este împușcată.

Crezând că totul s-a terminat, David îi face o vizită mamei lui Haley, în Georgia, de la care află noi informații care distrug orice concluzii. Reîntors acasă, o altă lovitură îi va îngreuna viața când descoperă că, de fapt, Sam Kent este cea din spatele acestui “joc de-a moartea” în care pionul principal era chiar el.

Poate că nu este atât de cunoscut ca romanele polițiste ale Agathe Christie, dar creația lui Howard Roughan este și o poveste psihologică, fiind foarte accesibilă; personajele sunt bine conturate, stilul este simplu, iar cuvintele nu sunt mărețe. Ceea ce este atractiv, din punctul meu de vedere, la acest roman este suspansul fiecărui capitol; de fiecare dată apare un alt factor (personaj) care schimbă orice teorie (a psihologului și a polițiștilor) și creează confuzii. Chiar atunci când ai impresia că totul s-a sfârșit, un alt pericol îl lovește pe protagonist și cade victimă a minciunilor ce-l înconjoară și a nebuniilor din care pare că nu va mai scăpa cu viață. Dintr-un psiholog admirat, într-un suspect la crimă și, în final, într-o victimă, doctorul David Remler, nu numai că se confruntă cu problemele pacienților săi, dar și cu ale lui, la care pare să nu găsească niciun răspuns, nicio soluție, până când își amintește că *“Șahul se joacă în mintea ta și nu pe masa din fața ta. Dacă joci numai ce vezi nu o să câștigi niciodată. Ideea este că pentru a excela în șah și în orice alt domeniu, trebuie să-ți imaginezi. Trebuie să vezi dincolo de ce se află în fața ta.”*

Cezara Condrea

Muntele dintre noi

de Charles Martin

-recenzie-

Charles Martin este un autor american, cunoscut pentru romanele "The Dead Don't Dance" (2004), "Wrapped in Rain" (2005), "When Crickets Cry" (2006), "Maggie" (2006), "Where the River Ends" (2008) și "The Mountain Between Us" (2010), care au primit aprecieri pozitive din partea criticilor literari și a cititorilor.

"The Mountain Between Us" este un roman despre supraviețuire, despre confruntarea cu moartea și evitarea ei, și nu în ultimul rând, despre speranță și vindecare. În România, este publicată și în colecția de romane "Reader's Digest", având un număr de 170 de pagini.

Inspirația pentru romanul "The Mountain Between Us" a înflorit atunci când, împreună cu un prieten, escalada Woody Ridge Trail. Prietenul lui, fiind echipat necorespunzător, a început să aibă tulburări de concentrare și să-și piardă capacitățile motorii. Încercând să-l salveze,

s-a conturat dorința de a scrie un roman ale cărui pagini urmează să le prezint.

Personajul principal, Ben Payne, este un chirurg ortoped din Jacksonville, care a avut o copilărie destul de dificilă, alături de un tată care și-a trăit viața prin realizările fiului său. În adolescență a fost atlet, iar pe măsură ce a crescut, i s-a dezvoltat gustul pentru escaladarea munților. S-a căsătorit după ce a terminat liceul și a fost (împreună cu soția lui) în tabara de cercetași (unde a ajuns la gradul de șoim), învățând cum să se descurce în situații critice.

O furtună de zapadă se apropie de Salt Lake City și aeroportul urmează să fie închis. Doi necunoscuți, Ben Payne și Ashley Knox (jurnalistă), închiriază un avion de mici dimensiuni, încercând să o ia înaintea furtunii. Fiecare dintre ei trebuie să ajungă urgent acasă: Ben urmează să aibă o operație importantă și trebuie să ajungă la

soția lui, Rachel, iar Ashley se pregătește pentru nuntă.

Găsesc un avion particular, cu dotări minime, dar care aterizează ușor, ce urma să facă o cursă până la un alt aeroport. Negociază cu pilotul, Grover, să îi ducă până la Denver. Acesta, deși aflase de condițiile meteo, acceptă oferta lor. (Grover este un pilot experimentat, care cunoaște foarte bine traseul pe care urmează să-l parcurgă împreună cu însoțitorul de bord, câinele său, Tank.)

Avionul care îi transportă se prăbușește în sălbaticia unui ținut muntos, din cauză că Grover a suferit un stop cardiorespirator. Ben și Ashley se găsesc în situația de a lupta pentru a supraviețui frigului, lipsei de hrană, pericolelor, rănilor suferite și sufletelor rănite.

Prima încercare este de a găsi mâncare, iar Ben este nevoit să pescuiască într-un lac înghețat cu ustensile improvizate și să vâneze cu arcuri pe care le-a găsit în avion. Datorită altitudinii mari, au probleme cu respirația și încearcă să ajungă la o înălțime mai mică. Părăsesc avionul și ajung să - și facă adăpost sub poalele unui brad. Frigul le creează mari probleme, zăpada nu îi lasă să înainteze, fiind nevoiți să se întoarcă pe propriile urme.

Pe măsură ce zilele se transformă în săptămâni ei ajung să se cunoască, să aibă încredere unul în celălalt și chiar să poarte conversații despre relația lui Ben cu soția sa, stabilindu-se legături sufletești deosebit de puternice. Acesta îi explică lui Ashley de ce poartă cu el și un reportofon, spunând că, astfel, poate să comunice cu Rachel când el este plecat. De fapt, el nu mai folosește

reportofonul pentru acest scop de ceva vreme: el se înregistrează, simțindu-se vinovat de moartea soției. Nu a vorbit cu nimeni despre cele întâmplate, iar în înregistrări evocă amintiri încă din vremea când s-au cunoscut, din liceu, de când alergau împreună și își făceau planuri, până când ea a murit, reamintindu-i cât de mult o iubește.

În cele din urmă, aflați pe punctul de a pierde lupta pentru supraviețuire, ei reușesc să conceapă un plan care îi va salva. Construiesc din aripa avionului o sanie cu ajutorul căreia o transportă pe Ashley, fiind accidentată. Sunt nevoiți să renunțe la bagaje, la laptop, la proviziile de hrană pe care și le-au făcut, dar nu renunță la reportofon.

Ajung la o stațiune de sky, unde se adăpostesc pentru câteva zile într-o cabană. Aici găsesc mâncare, paturi în care să se odihnească și un loc unde să se spele.

Planul continuă, ei părăsesc cabana, căutând urme de șosea sau vreo lumină. Are loc o avalanșă, rana lui Ashley se infectează, iar Ben este nevoit să o abandoneze și pleacă după ajutoare. Fiind grav rănit, după câteva ore de mers, cade, dar reușește să strige după ajutor. Oamenii care îl aud îi acordă primul ajutor, iar după ce își revine îi duce la Ashley. Ei sunt duși la spital, unde li se oferă îngrijirile corespunzătoare.

Nu după mult timp de la accident, Ashley primește, în ajunul nunții, un cadou de la Ben: un reportofon în care vorbește sincer despre ce s-a întâmplat între el și Rachel, dar omite să-i spună că aceasta a murit.

Încă din perioada petrecută în munți, Ashley vrea să o cunoască pe soția acestuia, fiind impresionată de cât de frumos vorbește despre ea, dar și de dragostea pe care i-o poartă. Aceasta se duce la casa lui Ben și o întâlnește pe Rachel, aflată într-un sarcofag înconjurat de orhidei, florile ei preferate. El îi poveșteste și această parte din viața lor, parte pe care își dorește să o fi visat sau să o schimbe. Ies împreună afară, pe plajă, căutând răspunsuri referitoare la experiența pe care au trăit-o și o trăiesc împreună.

"Erai la spitalul de copii, după ore, făceai voluntariat. Erau copii tare bolnavi, nici păr pe cap nu mai aveau. Târau după ei butelii de oxigen, stăteau în scaun cu rotile. Mirosea urât. Când te-am găsit, aveai mănuși de cauciuc în mâini și țineai o ploscă, râdeai cu o fetiță care cu doar câteva secunde în urmă se ușurase. Eu n-am văzut în încăperea aia decât boală și nefericire. Dar tu nu. Tu vedeai o posibilitate, o promisiune. Chiar și acolo unde era improbabil să mai existe soluție, speranță.

Printr-a unsprezecea, deja puteam privi în jur zâmbind, pentru că tu mă învățaseși cum se face. Mă învățaseși să

trăiesc cu o inimă pe care o simțeam vie. Cu fiecare kilometru, săpai în cariera de piatră în care mă transformasem și dădeai la o parte toți bolovanii din jurul sufletului meu. Tu m-ai reconstruit. În ale dragostei, m-ai învățat să mă târăsc de-a bușilea, să merg, să alerg și, undeva pe plajă, la lumina lunii, cu vântul bătându-ne în față, alergând mila în câte cinci minute, ai tăiat toate sforile ce mi țineau aripile legate și m-ai învățat să zbor.

Acum că stau aici și mă uit în jur la atâta zăpadă și gheață și nu văd nicio cale de scăpare, mi-am adus aminte.

Eu văd ceea ce este. Tu vezi ceea ce ar putea fi. Mi-e dor de tine" (o parte dintr-o înregistrare a lui Ben pentru Rachel).

Mi-au plăcut în mod deosebit înregistrările lui Ben pentru Rachel, ele dezvăluind un sentiment sincer și profund de dragoste, dar și acțiunea "normală" a cărții, care se construiește după premisa *când moare speranța, se naște dragostea.*

Iulia Condrea

Ciocoii vechi și noi

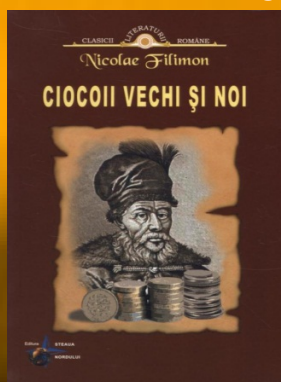
De Nicolae Filimon

-recenzie-

Nicolae Filimon, prin romanul său cu un caracter realist și dominant, *Ciocoii vechi și noi*, realizează un profil detaliat al ciocoiului, noțiune ce beneficiază de o actualitate regretabilă. Autorul conturează cu precizie această categorie socială, reprezentanții având parte atât de o definiție în *Dedicație* și *Prolog*, cât și de o descriere completă a tuturor stagiilor prin care trec.

Din faptul că Filimon a intenționat urmărirea ciocoiului “în deosebitele faze prin care el a trecut, de la ciocoiul cu anieriu și cu calamari de la brâu al timpilor fanariotici, până la ciocoiul cu frac și cu mănuși albe din zilele noastre” deducem că la fel cum trecerea timpului delimitează două stiluri de viață cu diferențe majore din toate punctele de vedere, exact așa sunt și două categorii de ciocoi: cea din timpul fanarioților, pe care se pune cel mai mult accent în roman și cea din prezent, pe care o observăm cu toții în viața de zi cu zi. Din nefericire, însușirile morale ale acestor oameni au rămas neschimbate în mare parte: sunt la fel de vicleni, iscusiți, mândri de propria persoană, cu sânge rece și au în continuare aceleași interese și dorințe.

Tema romanului o constituie viața socială din Țara Românească în timpul domniilor fanariote, când se spune că burghezia a trait cea mai “prosperă” perioadă. Ideea se referă la societatea care este construită pe abuz, corupție, lipsită de principii morale, este sortita pieirii.

Lumea Bucureștiului, descrisă de Filimon prezintă aceleași ispite ca și în prezent: petrecerile îmbelșugate și luxoase la care aveau acces numai cei din înalta societate, traiul fără griji stimulat de stabilitatea financiară etc. Ca și acum din păcate, aceste lucruri lipsite de însemnătate, importanță, ce nu ar trebui sub nicio formă să definească pe cineva ca persoană, fac parte din aspirațiile multora. Acesta, în stadiul primar, nu înfățișează niciun pericol, însă unii dintre ei recurg la metode și strategii radicale pentru a-și împlini visul, incluzând nerespectarea legilor, furtul și crima. Aici intervine problema: ciocoi, dând dovadă de un egoism de proporții mari, fac rău altora pentru a-și apăra propriile interese și pot scăpa o perioadă îndelungată de timp nepedepsiți.

Spre exemplu, în roman, protagonistul Dinu Păturică, ajuns pe proprietatea unui fost ciocoi care s-a îmbogățit ruinându-și stăpânul, este prezentat ca fiind un băiat sărac și umil, care s-ar mulțumi cu puțin. Adevărata surpriză este când, pășit în camera unde va sta, își dezvăluie incontestabilele intenții și rău caracter: foarte încrezător și având un plan bine pus la cale. Pe parcursul cărții, scriitorul își construiește personajele realiste treptat.

În concluzie, *Ciocoii vechi și noi* reprezintă un roman caracterizat prin adevărul brutale dezvăluite pe tot parcursul firului epic, în paralel cu intenția educativă de a educa generația la rând, problema dată în compoziție fiind de actualitate.

Alexandra Pivniceru

Uimire și cutremur

De Amélie Nothomb

-recenzie-

Autentic și autobiografic, romanul lui Amélie Nothomb, *Uimire și cutremur*, prezintă în cel mai mic detaliu radiografia societății nipone, marcată de o ierarhizare strictă, ale cărei bariere se întind până la limita ridicolului, ridicol stabilit la dimensiuni europene. Deși o bună cunoscătoare a culturii și civilizației țării, autoarea este pusă față în față cu diverse situații jenante, pentru a i se demonstra că nu poate rezista nici celor mai mici presiuni, presupuse de postul jenant pe care îl primește spre final, acela de femeie de serviciu. În romanul său, scriitoarea propune o perspectivă plină de obiectivitate occidentală asupra societății nipone, dominată de indivizi ce urmează tipare stricte, după modelul cărora iau majoritatea deciziilor, înfrânându-și orice instinct sau sentiment sub forma unui profund respect pentru cei mai bine poziționați pe scara socială.

Cu note de umor irezistibil, Amélie Nothomb își prezintă de-a lungul unor scene remarcabile poziția în ierarhia companiei Yumimoto, în care ea va îndeplini diverse funcții ce o vor face să se simtă incapabilă să ducă la bun sfârșit oricare din îndatoririle profesionale ce i se încredințează, uneori, de o absurditate ieșită din comun.

Angajata se confruntă pe parcursul întregului roman cu stereotipul japonezului robotizat, intransigent și categoric, fiind nevoită să repete în limita atribuțiilor de „secretară” acțiunile lipsite de importanță, în vederea satisfacerii sadismului superiorilor. Cunoștințele acumulate cu privire la nivelul de dezvoltare spirituală și materială a Japoniei nu vor influența deciziile imparțiale ale șefilor ei, care o vor retrograda în funcție până la cea mai dezonorantă treaptă ierarhică a companiei, în încercarea de a o sancționa pentru inițiativa ei de a modifica și de a se opune regulilor.

Prin intermediul romanului, autoarea aduce în atenția cititorului lipsa de comunicare și de transparență dintre păturile sociale nipone și reflexul acestora de a marginaliza și exclude cu o redutabilă nonșalanță orice personaj care își permite luxul de a sfida inflexibilele legi ale companiei. În urma experienței personale la compania Yumimoto, Amélie Nothomb realizează intenția clară, vădită, a superioarei ei, Fubuki Mori, de a o umili și de a-i demonstra că nu prezintă un minimum de inteligență necesară pentru a putea ocupa postul de așa-numita „femeie de serviciu”.

Amélie pune în valoare faptul că, în ciuda pretențiilor exagerate ale conducătorilor companiei, angajații reușesc să ducă la bun sfârșit îndatoririle pe care le au, având un simț al responsabilității ieșit din comun, ce îi determină să o critice pentru că nu se poate adapta la noul stil de viață, fiind blamată pentru faptele ei, indiferent de rezultatul acestora.

Autoarea subliniază motivarea interioară a angajatului nipon, care se remarcă prin perseverența cu care abordează lipsa de apreciere a superiorilor, dar și prin importanța exagerată, alienantă, acordată muncii, în detrimentul familiei sau chiar a libertății personale.

Diferențele culturale dintre cele două continente își vor pune amprenta atât asupra modului în care Amélie percepe societatea niponă, cât și asupra modului în care societatea niponă o va percepe pe ea. Fiică de ambasador belgian și născută în orașul Köbe, Japonia, peregrinând toată copilăria în China, New York, Bangladesh, Burma sau Laos, autoarea este supusă unei duble umilințe, cea a rolului de femeie de serviciu și faptul că această funcție este oferită de însăși „conaționala” ei, Fubuki Mori.

Apreciat cu Marele Premiu al Academiei Franceze în 1999, romanul lui Amélie Nothomb, alături de volume precum: *Igiena asasinului*, *Sabotaj din iubire*, *Biografia foamei* sau *În necunoștință de cauză*, traduse peste tot în lume, aparține unui registru complex, dar foarte atrăgător, care reunește în aceeași sferă problematica cinismului, ambiguitatea, și lipsa de cunoaștere a sinelui, ce au consecințe grave atât asupra intelectului, cât și a sufletului.

Uimire și cutremur reprezintă, așa cum însuși Hugo Marsan de la publicația „Le Monde” afirmă, „un mic regal de luciditate și umor”, recomandat tuturor celor care doresc să-și formeze o impresie privind

societatea niponă sau să o compare cu alte ierarhii sociale.

Despina Elena Borcea

Pădurea Norvegiană

Haruki Murakami

-recenzie-

Haruki Murakami, renumitul romancier japonez laureat cu premiul israelian *Ierusalim*, revine în atenția cititorilor cu o nouă ediție a romanului *Pădurea Norvegiană*, prin intermediul căruia construiește un univers al tinereții, care implică o serie de incertitudini cărora trebuie să le facă față protagonistul romanului, studentul Toru Watanabe.

Inspirat de muzica celebrei formații Beatles, recunoscutul romancier revigorează perspectiva controversată a individului aflat la începutul vieții prin conturarea unui personaj complex prezentat într-o manieră

indirectă, a cărei vârstă nu depășește douăzeci și cinci de ani.

Tânărul pare

să se afle în căutarea unor certitudini, în urma decesului prietenului său, însă deciziile inconștient hotărâte îl conduc într-o direcție neexplorată și imprevizibilă, care îl determină să cadă pradă sentimentului profund de dragoste pentru Naoko, iubita regretatului amic decedat. Toru Watanabe explorează, în lipsa noii sale prietene, lumi tratate cu indiferență până în acel moment, lumi care îl vor conduce spre un alt potențial traseu amoros, cu tânăra Midori, în absența debusolantă a lui Naoko. Instabilitatea psihică a celei de a doua se transformă într-o cauză a suferinței superficiale a lui Watanabe, care recurge la părăsirea temporară a căminului pentru a-și recupera prima dragoste. Protagonistul este profund afectat de moartea prietenului său, Kizuki, întrerupându-se coeziunea triunghiului emoțional existent între Naoko, Toru și mult-prețuitul amic trecut în dimensiunea spirituală.

Datorită întreruperii stabilității celor trei, tânărul Watanabe reușește să-și creeze

un atașament sentimental intens față de Naoko, dezvoltându-se o iubire apropiată de sfera patologicului. Fiind guvernat de inconștiența caracteristică tinereții, Toru acceptă propunerile unui coleg mai matur de a se hazarda într-o escapadă amoroasă cu o persoană necunoscută, explorând noi perspective de viață, atent descrise de autor, în scopul etalării frustrărilor ființei umane în momente lipsite de afecțiune.

Încercările nu foarte ușoare prin care urmează să treacă protagonistul romanului declanșează maturizarea violentă a acestuia, care cade victimă unor influențe negative, determinând apariția unor noi probleme serioase pentru tânăr. Șocul produs de decesul lui Kizuki este resimțit devastator și de Naoko, a cărei concepție asupra viitorului este complet transformată de nostalgie și regret, trăiri care se acutizează și angoasează persoanele din jurul ei, mai ales că ea își pierde, la un moment dat autocontrolul.

Haruki prezintă caracterul uman dintr-o viziune neutră, de observator, plasând personajul complex în prima etapă a vieții, în care orice dificultate neprevăzută întâmpinată de tânăr poate constitui o lovitură grea pentru acesta sau, în caz contrar, un element tratat cu indiferență. Autorul oferă cititorului șansa de a-și crea o idee despre personaj și de a-l judeca, prin

evitarea folosirii comentariilor subiective cu privire la evoluția emoțională a protagonistului.

Privind prin ochii lui Toru, lumea se desfășoară pașnic într-o direcție prestabilită, atenția gravitând în jurul legăturii amoroase cu Naoko, pentru care tânărul manifestă un sentiment de gelozie retrospectivă, fiind imposibil să-și controleze curiozitatea privind relația anterioară dintre aceasta și Kizuki.

Toru dezvăluie și o latură romantică a personalității sale, părăsind temporar facultatea, dedicându-se lui Naoko, în încercarea de a vindeca slabiciunea psihică a fetei. În călătoriile sale neplanificate la sanatoriul în care se află prietena sa, Watanabe are ocazia de a cunoaște noi personaje experimentate în dragoste, și de a analiza cauza distanțării sale în cuplul nou format. Nefiind destul de puternic pentru a rezista despărțirii de iubita sa, eroul recurge la construirea unei potențiale relații cu Midori, însă decide să respecte, într-o oarecare măsură, fidelitatea față de Naoko, resemnându-se cu speranța recuperării morale a iubitei lui.

Celălalt pol feminin al narațiunii, Midori, este o tânără japoneză care poate intruchipa opusul lui Naoko, datorită energiei sale naturale, însă și ea are de

înfruntat probleme grave, tatăl ei fiind bolnav. Durerea provocată de circumstanțele ostile în care aceasta este nevoită să se maturizeze o marchează definitiv, însă, deși conștientă de situația nefavorabilă în care se găsește, Midori respinge prin optimismul său nativ ideea abandonării luptei cu greutatea vieții. Apare problema iubirii simultane a două personalități diferite, iar Toru oscilează confuz între cele două fete.

În intenția de a se lămuri cu privire la propriile sentimente, Watanabe, în urma dobândirii independenței pe plan financiar, decide să apeleze la o a treia persoană, care, din păcate nu îi oferă un răspuns clar, însă îi propune noi ipoteze, ce complică procesul de identificare a adevăratelor impresii intime.

Romanul surprinde prin deznodământul său original, autorul apelând la contrarierea cititorului, consolidând mesajul transmis indirect pe tot parcursul acestei opere privitor la alienarea tinerei generații. Haruki Murakami supune atenției o problematică frecvent întâlnită, anume procesul dur de maturizare și costurile dobândirii independenței în cadrul societății contemporane, o temă foarte discutată în actualitate, atât de adulți, cât și de cei aflați la început de drum.

Diana Ecaterina Borcea

Alchimistul

De Paulo Coelho

- recenzie -

Născut în 1947, în Rio de Janeiro, Paulo Coelho își dorea încă de când era mic să devină scriitor. Simțind că acesta este destinul lui a publicat cea de-a doua carte, Alchimistul, în 1988, devenită cea mai cunoscută și citită dintre operele sale. Harper Collins afirmă că „a fost ca și cum te-ai trezi dimineata să vezi răsăritul, în timp ce toți ceilalți dormeau, așteptând pînă cînd toți ceilalți se trezesc să vadă și ei același lucru”.

Scriitorul prezintă povestea unui tînăr oier, ce are un vis despre o comoară. Pornește în căutarea ei, în schimb dificultățile îi modifică radical planurile, supunându-l unor întregi etape de dezvoltare morală și spirituală. Ajunge să muncească într-un magazin de cristaluri și să cunoască un alchimist, toate cu scopul de a-și îndeplini „legenda personală”.

Ceea ce oferă acestei cărți prestigiul de care se bucură nu este abordarea unei idei banale despre competențele umane pe care fiecare persoană le dobîndește, ci suprapunerea destinului personajului peste destinul cititorului. Devenit orbit de limitele realului, omul a uitat să privească în esență fiecare lucru în parte, să îi înțeleagă ermetismul și să-și dobîndească cunoștințele de ordin spiritual. Alchimistul reprezintă o modalitate de apropiere cu statutul divin pe

care omul l-a îndepărtat, cu forțele interioare, cea a sufletului și cea a minții. Coelho îndeamnă cititorul să învețe arta teurgiei, să întreprindă însuirile unui adevărat luptător al destinului și să-și asculte visurile proprii. Împletește elocința cu experiențele personale într-un mod judicios de scriere, dedicat total visătorului.

Ceea ce trebuie orice cititor să știe este că această carte se bazează pe un lung drum al scriitorului în îndeplinirea visului, că ideile prezentate nu sunt preluate dintr-o sursă nesigură, ci din propria sa viață și că Paulo Coelho a învățat tainele alchimiei înainte de a publica această carte.

Madonna înțelege Alchimistul drept „o carte frumoasă despre magie, vise și comori pe care le căutăm tot timpul altundeva și constatăm că se aflau deja sub nasul nostru”. Identificarea cu personajul are loc în rîndul fiecărui cititor, iar la nivel personal, cartea m-a învățat o altă perspectivă a lucrurilor, superioară celei raționale și banale de zi cu zi, în care fiecare om este supusul unui ansamblu de cerințe lumești, ce are ca scop îngrădirea tendințelor spirituale. Alchimistul este modul de a te deconecta de viață și de a-și înșelege puterile interioare.

Alexandra Dorea

Fata cu cercel de perlă

de Tracy Chevalier

-recenzie-

Amatoare nechibzuită a romanelor de dragoste, pășesc cu timiditatea care ascunde emoții arzătoare și însetate de cunoaștere, podeaua rece care perturba în urma mea liniștea apăsătoare a bibliotecii. Privesc cu curiozitate chipurile pofticioșilor de literatură care se confruntă cu înțelegerea puterii cuvintelor care dansează în pași de vals pe paginile cărților pline de praf și care mă îndeamnă să cred că ele au o vechime nemăsurată.

Îmi petrec minute în șir în fața unor rafturi aglomerate de cărți ale căror aspect îmi aprinde dorința să le ating, să le simt și să le devorez pe dinafară conținutul ca un corb rătăcit. Pasiunea pentru lectură împinsă de varietatea generoasă a literaturii universale îmi provoacă un sentiment de căldură ca și cum aș fi acasă. Cercetez cu sfială interiorul enigmatic al cărților printr-un ușor contact cu cotorul lor scorbos, nădăjduind înfăptuirea profeției bătrânului timp...

Degetele mele se opresc în dreptul unei cărți pe care, cu o nechibzuită îndemânare, o extrag ca pe un fir de nisip dintr-o grămadă de semințe de mac. Ating cartea. Emană un parfum îmbietor care mă transpune în Olanda secolului al XVII-lea alături de enigma picturii de pe copertă care se introduce ca fiind *Fata cu cercel de perlă*...

Fata cu cercel de perlă, supranumită și *Mona Lisa Nordului*, este considerată capodopera lui Johannes Vermeer, unul dintre cei mai mari reprezentanți ai barocului. Expresivitatea acestui tablou, lumina reflectată de seducția armoniei culorilor, predominant galben și albastru, asupra vestimentației și al chipului inocent al fetei necunoscute, care poate fi orice de la servitoare la mare ducesă, dau un aer de mister întregii picturi. Ea are o poziție a chipului obișnuită, părând că dorește să se uite peste umăr pentru că a fost strigată, dar ai cărei sentimente nu pot fi descifrate și care ți-ar capta întreaga admirație pentru a-i contura, din propria imaginație, o poveste...

Plimbându-te prin cel mai renumit muzeu din Haga, oraș al tradițiilor artistice, cu siguranță, această piesă fermecătoare a lui Vermeer, *Fata cu cercel de perlă*, îți va cuceri atenția și te va introduce subtil într-un univers dominat de interogații retorice...

De ce oare a rămas în întunecime până în secolul al XIX-lea când pictura a fost vândută la un preț asemănător unei reproduceri? Cu ce scop a pictat Vermeer acest portet și cine a fost muza sa, a cărui turban nu are nicio semnificație coerentă? Ce tehnică a utilizat și de ce fondul original era un verde închis, transparent, în loc de negrul pe care îl putem vedea astăzi? Acestea sunt întrebări ale căror răspuns,

prin intermediul ochiului sufletului, Tracy Chevalier, iubitoare a tehnicii de intruziune a goticului în peisajul istoric, a dat viață unui roman care a reușit să surprindă geneza unui tablou celebru pornind de la o stranie poveste de dragoste. *Am ales creația lui Vermeer pentru că e atât de frumoasă și de misterioasă. În picturile lui, femeile singure, care-și văd de treburile domestice – de la turnatul laptelui la cititul scrisorilor, cântărirea aurului sau punerea unui colier - , locuiesc într-o lume asupra căreia aruncăm, în secret o privire. Din acest motiv, femeile nu par să observe că le privim. Pare, de asemenea, că dincolo de ceea ce vedem se mai întâmplă ceva misterios ce nu putem vedea*, afirmă Tracy Chevalier.

Clădită într-un mod excepțional prin îmbibarea realității vizuale picturale cu al imaginației curgătoare generate de conturul umbrelor perfect adaptate la duritatea vieții, se concentrează pe viața unei tinere fete de șaisprezece ani, Griet, care trebuie să muncească pentru a-și întreține familia deoarece tatăl său, un pictor de faianță, este orbit de o explozie în timpul făuririi acestora. Este angajată ca servitoare în casa faimosului Johannes Vermeer, element declanșator al abilităților înnăscute, dar nechibzuite ale lui Griet față de artă. Adept al perfecționismului, Vermeer este neconținut încurajat de către Maria Thins, adevărata *mater familias*, să grăbească realizarea creațiilor. Ea observă entuziasmul creator pe care tânăra servitoare o inspiră pictorului și încurajează relația dintre ei pentru a-și desăvârși ea pofta rezultatelor materiale, fără a urmări consecințele acestui statut. Înconjurată de o serie de responsabilități care-i apasă spatele firav, ea

trebuie să reziste Catharinei, soției veșnic gravide a lui Vermeer, stăpânei casei, Maria Thins, înțeleaptă și veșnic impunătoare, precum și fetelor pictorului care o încurcă să întreprindă treburile casei. Înghesuită în această cușcă devoratoare, singură și neprotejată, ea își găsește un loc de refugiu, în camera-atelier a pictorului, în care o personalitate preponderent deținătoare a bugetului casei lui Vermeer, van Ruijven, râvnește să dezvăluie relația profundă dintre servitoare și pictor, prin intermediul executării unui tablou cu înfățișarea acesteia...

Viața cotidiană într-un mic oraș burghez, ca și evocarea plină de farmec a tehnicilor picturii – de la prepararea culorilor la misterioasa cameră obscură folosită de Vermeer pentru a controla propriile obiectelor pictate-, complexitatea relațiilor dintre personaje (în interiorul familiei Vermeer, unde deciziile sunt luate întotdeauna de Maria Thins, ori în comunitatea Delft, dominată de câteva personaje influente, dintre care van Ruijven (...)), descrierea străzilor, a canalelor, a bisericilor și mai ales a pieților, sunt în cele din urmă, pretexte pentru studierea universului artistic al celui mai mare pictor olandez. (Mircea Mihăieș)

Bună cunoscătoare a magiei îmbinării culorilor impregnante cu limbajul trupului, Tracy Chevalier a reușit să surprindă, printr-o modalitate subtilă, simbolistica sensibilității gesturilor, gândurilor și dorințelor pe care le-a încadrat într-un univers unic, imaginar pentru a reda viața unui tablou care, înainte de scrierea acestui roman, nu era foarte răspândit...

Las la atitudinea voastră, a celor care vor să afle conținutul profund al romanului, trăirile interioare, descrierea vieții cotidiene din Olanda secolului al XVII-lea și întorsătura, dominată de subtilitatea creatoare a dorințelor pământene pe care o iau evenimentele pentru înfăptuirea de către marele pictor olandez, Johannes Vermeer,

tabloul cu denumirea *Fata cu cercei de perla*.

Eu mă las purtată de val și aleg să mă delectez în fotoliul meu preferat, parcurgând pentru a nu știu câta oară această bijuterie enigmatică.

Diana Alexandra Lupu

Viata începe vineri

de Ioana Pârvulescu

-recenzie-

Ioana Pârvulescu este una dintre cele mai cunoscute eseiste, publiciste, critici literari și conferențieri români actuali. A debutat cu volume de poezii –*Lenevind într-un ochi*- și critică literară, dar s-a axat în special pe creații istorice: *În intimitatea secolului 19*, *Întoarcere în secolul XXI*. Însă prin opera *Viata începe vineri*, apărută în 2009, autoarea a realizat trecerea propriei arii de scriere de la literatura istorica la roman. Deși o mare surpriză din partea scriitoarei, acest pas însemnat a fost realizat și de alți autori importanți români de la G. Călinescu la Constanța Vintilă-Ghițulescu. Așa cum este de așteptat de la o operă ce face tranziția între două specii, cartea de față prezintă atât elemente puternice de roman, cât și amprente vagi de nuvelă istorică.

Cartea cuprinde 300 de pagini, fiind structurată în treisprezece capitole, fiecare având corespondent una dintre ultimele zile ale anului 1897. Apărută la editura *Humanitas*, s-a bucurat atât de opiniile unor critici actuali, precum Gabriel Liiceanu, care a clasificat cartea ca potrivită „oamenilor de atunci”- care, așa cum prezintă însăși autoarea în prefața cărții, credeau că *Dumnezeu îi vrea nemuritori în sensul cel*

mai concret al cuvântului. Nimic nu părea imposibil și nici nu era. Mai mult, această creație a avut parte și de un succes în rândul lectorilor, trezind admirația mai multor cititori, printre care și eu.

Firul epic se axează pe confesiunile, sub formă de jurnal, ale Iuliei Margulis, fiica unui medic bucureștean modest. Deși cuprinzând doar două săptămâni din viața Bucureștiului secolului al XIX-lea, între datele de 19 și 31 decembrie, romanul este plin de evenimente, căci în afara pregătirilor pentru sărbători, capitala Principatelor Unite asistă la o succesiune de situații ieșite

din comun. Acestea sunt puse în mișcare odată cu găsirea a doi tineri bărbați în zona Băneasa, dintre care unul grav rănit, care moare fără să fi apucat să-și spună povestea, iar celălalt cu simptome de amnezie selectivă.

Aceasta este intriga romanului, stâmind interesul mai multor personaje ce sunt pe cât de vechi, având izul specific lumii bune -sau mai puțin bune- ale secolului respectiv, pe atât de vii, de reale. Atrasă de caz este și poliția. Comisarul Costache Boerescu -mai aproape, chiar și

prin ironia numelui, de imaginea de aristocrat decât de cea de om al legii- anchetează cazul, stabilind identitatea celor doi: vlăstarul familiei de moșieri Ochiu-Zănoagă și ziaristul Dan Kretzu. Însă misterul persistă, întrucât acesta din urmă, sub motivul literar de *ange d'chu*, este indicat subtil ca alienat de restul romanului (provenit din secolul XXI), dar care se încadrează încet în peisajul clasicismului românesc. Misterul este exploatat la maximum de autoare, reprezentând centrul romanului, însă fiindu-i alăturată o enigmă: dispariția unei icoane prețioase în timpul arestării mitropolitului.

Un personaj interesant, ce poate fi, după unele criterii, considerat și principal, este Iulia Margulis, cea care se confesează cititorului, jucând rolul de narator în mare parte a desfășurării acțiunii. Romanul prezintă și povestea sa de dragoste, ce are la bază episoade specifice iubirii adolescente actuale, dar și mituri vechi, precum *Zburătorul*, iubitul Iuliei fiind tânăr, bogat și sfârâmat de inimi -*homme* și *femmes*, cum îi spune chiar fata- dar și implicat în afaceri neortodoxe. Ea este asemănată de unii critici cu personajele lui Zamfirescu, a cărui operă a apărut în același an în care este situat deixisul spațial al acestui roman.

Titul cărții *Viața începe vineri* nu este o reinventare a mitului genezei, ci o simplă afirmație ce atestă începutul unor întâmplări ce au ambiția de a deveni existențiale, fiind însemnări făcute cu o naivitate bine jucată și cu veridicitate psihologică. Asta deoarece portretele gazetărilor, aristocraților și tuturor personajelor, cuprinzând o gamă largă de

clase sociale, sunt realizate foarte bine, cititorul având impresia că atestă la derularea unui film.

În finalul romanului, „enigma se rezolvă, însă misterul rămâne nerezolvat”, așa cum afirma criticul Liiceanu. Cartea oferă astfel o încheiere neașteptată, aproape în genul Agathe Cristhie, căci Ioana Pârvulescu inserează în creația ei un fir al acțiunii semipoliți. Asemeni lui Ion Vartica, *marele detectiv al literaturii moderne românești*, autoarea creează un puzzle prin succesiunile de fragmente din confesiunile Iuliei și frânturi de relatare a naratorului-martor.

Opera zugrăvește, filă cu filă, un tablou retro, cald, plăcut, având inserate elemente de roman semipolițist, căci autoarea nu uită să sațieze dorința cititorului –dorință umană- de mister și acțiune. Este un roman pe de o parte idilic, dacă privești căldura acelor timpuri apuse, pe de altă parte realist, căci nu șterge existența elementului de suferință și nici al clasei sociale joase. După terminarea cărții, lectorul rămâne cu un peisaj al clasicismului românesc, plin de dinamism, dar este și captivat de atmosfera duală, formată de elemente de intimitate, respectiv de alienare, enigmă, care nu sunt contradictorii –așa cum s-ar crede inițial- ci complementare.

Cosmin Vezeteu

Izvor de cunoaștere

Personalitățile culturii sunt o provocare pentru orice adolescent prin modelul spiritual pe care îl reprezintă,dar,mai ales,prin evoluția pe care o au la scara devenirii umane, punându-și amprenta asupra unei epoci ce rămâne moment de referință pentru urmași. O astfel de personalitate,numită „enciclopedică pentru diversitatea domeniilor de cercetare și culturale abordate”, este Mircea Eliade.

L-am ales pe acest prozator și istoric al religiilor datorită bogăției de cunoștințe pe care le-a înglobat în foarte multe creații și a calităților sale de om descoperite prin intermediul operelor.Acesta scoate la iveală legendele vechi,uitate,mituri,adică „istorii sacre”,adevărate tezaure ce înmagazinează stări de spirit.

Debutul său timpuriu, la vârsta de paisprezece ani cu proză fantastică,ilustrează capacitatea de a ieși din timpul concret și de a imagina o altă lume. Acesta se dovedește un spirit efervescent,animat de mari ambiții și curiozități culturale. Mircea Eliade publică peste hotare proză beletristică și memorialistică în limba română.Este apreciat ca și prozator pentru literatura fantastică,cu implicații mitologice și simbolice.

Ceea ce este impresionant pentru mine ca adolescentă este preocuparea lui Mircea Eliade pentru lectură,marturisită în „Romanul adolescentului miop”,dar și modul în care a reușit,adolescent fiind să își facă o bibliotecă.Astfel,în ciuda penuriei de

cărți din librării,în perioada imediat următoare războiului,Mircea Eliade se străduiește să își alcătuiască prima bibliotecă.În acest scop se întâmplă să folosească banii primiți de la tatăl său pentru a-și procura „cărți adevărate”.

Voluptatea scrisului se naște la Mircea Eliade fără dificultăți,sau complexe,în prelungirea acestei libertăți a lecturii ce îi fusese îngăduită în cele din urmă,din cauza problemelor de sănătate,creșterea dioptriilor.

Proza de ficțiune a lui Mircea Eliade include,în straturile sale profunde ideologia și formația științifică a scriitorului,mai întâi o literatură a autenticității și a experienței,a „trăirii”,un fel de jurnale autentice sau ficționale,prin „Romanul adolescentului miop”.

În opinia mea,această operă cuprinde viața lui Mircea Eliade ca un elev obișnuit,el regăsindu-se în fiecare dintre noi.Acesta devine un model cultural,astel încât își prezintă slăbiciunea pentru o materie de la școală,la un obiect pe care nu îl îndrăgea,observându-se ambiția de a învăța pentru a nu rămâne corijent.Însă,după ce ajunge la maturitate,acesta compensează slăbiciunea prin cunoștințele sale,rămânând în istorie ca fiind sociolog,etnolog,folclorist,eseist,nuvelist,romanicer,dramaturg și memorialist.

De-a lungul întregii sale vieți,Mircea Eliade a deosebit între două tipuri de

cercetători din domeniul istoriei religiei:pe de o parte,savantul „extrospectiv”,de orientare în primul rând filologică,pe de altă parte,tipul „introspectiv”,care ține seama și de aspectele fiziologice și psihologice ale domeniului investigat și care se bazează episodic pe propria-i intuiție.

Portretul moral al unei personalități culturale este înglobat altruismului cu care este înzestrat pentru că fiecare domeniu de cercetare,fiecare carte dăruită cititorului reprezintă totalizare a personalității creatoare înzestrată cu facultatea de a dăru.

Pentru mine, Mircea Eliade este nu doar scriitorul meu preferat,ci, din paginile care sorb fiecare rând,capitol,trăiesc alături de el fiecare întâmplare,ca și cum aș fi fost un martor mut;dar mai ales modelul de personalitate proiectat în absolut,un ideal spre care tind ca spirit,un izvor de cunoaștere.

Miruna Dimitriu

Fii pozitiv!

Rich DeVos

-10 expresii care îți vor schimba viața-

Sociologul George R. Walter afirmă în introducerea cărții sale "Influența limbajului pozitiv" că "a învăța să folosești forța cuvintelor nu este ca și cum ai studia latina sau ai merge la un curs de germană. Nu există teste de vocabular. Cunoașteți deja toate cuvintele și expresiile de care veți avea vreodata nevoie. Ceea ce contează este felul în care veți combina aceste expresii familiare și cum le folosiți", astfel Rich DeVos, om de afaceri american, co-fondator al mării companii Amway, scrie o carte referitoare la crearea unui mediu favorabil traiului armonios bazat pe importanța gândirii pozitive, plecând de la ideea conform căreia "cuvintele pot face minuni atât pentru tine, cât și pentru cei din jur".

Autorul susține că a fi pozitiv este o artă pe care oricine o poate pune în practică în viața de zi cu zi asigurându-se că anumite expresii, în număr de 10, nu vor lipsi din limbajul său, acestea inspirându-i pe cei din jur să aibă o atitudine optimistă și creativă față de viața. Expresiile consemnate de către autor ca având aceasta uluitoare influență asupra celor din jur și asupra propriului mod de viață sunt următoarele:

1. "Am greșit". Expresia verbală a recunoașterii unei erori ar putea servi ca exemplu pentru dorința de schimbare și îi poate inspira pe ceilalți să facă o schimbare

într-un sens bun, impactul pozitiv fiind generat de asumarea propriilor greșeli.

2. "Îmi pare rău". Nu este suficient ca greșeala să fie recunoscută, trebuie să simșim și părerea de rău. Fără îndoiala cineva a fost rănit de greșeala noastră, iar acea persoană trebuie făcută să înțeleagă că suntem conștienți de greșeala și că ne pare rău, astfel impactul pozitiv depășește cu mult ezitarea prezentă în momentul admiterii ideii de a fi greșit sau o mică pierdere din ego.

3. "Poți". Persoanele ambițioase care își asumă riscurile și sunt dispuse să muncească din greu pentru a pune bazele unui viitor solid trebuie să fie încurajate: "este uimitor ce poate face un mic imbold" (pag. 65).

4. "Cred în tine". Autorul spune că a crede în cineva este o "extensie" a afirmației "Poți", însă aceasta nu este obligatoriu să fie rostită: simpla prezență la un eveniment sau sprijinul într-o cauză o demonstrează într-un mod foarte eficient.

5. "Sunt mândru de tine". Copiii tânjesc să primească un zâmbet aprobator din partea cuiva care îi iubește, să fie urmăriți sau să le fie rostite vorbe de confirmare, astfel pe lângă "Te

iubesc", "Sunt mândru de tine" este cel mai important lucru de spus copiilor.

6. "Mulțumesc". Aceasta reprezintă recunoașterea generozității celui care face o faptă bună, adresează o vorbă de mângâiere sau oferă ceva, bunațate sa trebuie apreciată.

7. "Am nevoie de tine". Fiecare simte nevoia să se facă util pentru cei dragi, iar faptul că reprezintă o necesitate în viața lor îi poate motiva oferindu-le o gândire pozitivă.

8. "Am încredere în tine". Succesul societății noastre constă în a acorda încredere cuiva crezând că va face o treabă bună, trebuie să avem încredere unii în alții considerându-ne cinstiți unii pe alții. Atunci când ai calitatea de a fi demn de încredere, oamenii vor să fie ca tine, să îți fie alături, să îți devină prieteni.

9. "Te respect". Să descoperim motive pentru a-i respecta pe ceilalți este

simplu întrucât toți sunt fericiți vorbind despre sine, majoritatea oamenilor nu se plictisesc niciodată să vorbească despre ceea ce fac, astfel putem găsi în cadrul oricărei conversații o dezvăluire a calităților cuiva.

10. "Te iubesc". Trebuie să găsim diverse feluri de a ne arăta sentimentele față de oamenii cu care suntem în relații apropiate sau care au o anumită importanță în viața noastră.

Astfel, *Fii pozitiv* ne readuce în gând că afecțiunea, politețea și recunoștința exprimate ori de câte ori se ivește ocazia sunt esențiale pentru a crea un mediu armonios în care fiecare este încurajat să își folosească la maximum calitățile. "Avem cu toții aceleași cuvintela dispoziție pentru a ne exprima, dar Rich DeVos are un stil unic de a le folosi pe cele mai potrivite, în modul cel mai potrivit, pentru a elimina complet gândurile negative. Această carte îți va da mult de gândit." (Richard Hayman, compozitor, orchestrator și dirijor)

Patricia Bostan

Masters of Rome

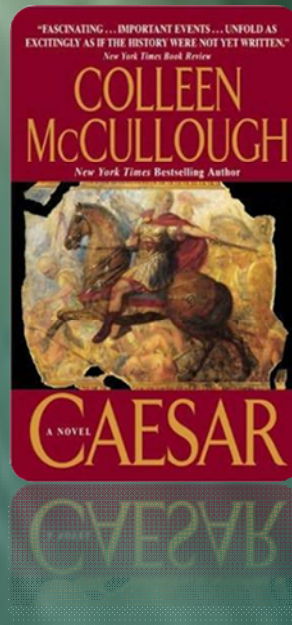
de Calleen McCullough

-recenzie-

„Masters of Rome” este o serie de romane istorice de Calleen McCullough (născută în 1937 în Australia). Acțiunea are loc în Roma antică în timpul ultimilor ani ai Republicii Romane târzii; cărțile reprezintă o cronică a vieții și carierei a celor mai consacrate personalități din istoria Romei: Caius Marius, Lucius Cornelius Sylla, Caius Iulius Caesar și începutul carierei lui Caius Octavius Thurinus Augustus (Caius Iulius Caesar Augustus). Romanele vizează perioada cuprinsă între 1 ianuarie 110 î. Hr. până și 16 ianuarie 27 î. Hr.

Alte figuri istorice importante care apar în acest volum de cărți sunt: Mithridates al VI-lea din Pontus (nordul Turciei de astăzi), Jugurtha din Numidia (Algeria de astăzi), Marcus Aemilius Scaurus, Publius Rutilius Rufus (prietenul lui Caius Marius), Quintus Sertorius (nepotul lui Caius Marius, care mai târziu începe revolta din Hispania), Marcus Livius Drusus (tribunul popular patrician, asasinat pentru încercarea sa de a le oferi locuitorilor din Peninsula Apenină drepturi juridice romane), Marcus Licinius Crassus (unul dintre cei mai bogați oameni ai epocii, decedat în urma luptei de la Carhae cu parții), Spartacus (conducătorul răscoalei de sclavi din 73 î. Hr.), Marcus Tullius Cicero (unul dintre cei mai mari avocați, teoriști politici și filozofi romani), Marcus Calpurnius Bibulus (inamicul de

moarte al lui Caesar, membru al partidului *boni*), Marcus Porcius Cato (sau Cato din Utica, inamicul lui Caesar, membru al partidului *boni*), Vergingetorix (conducătorul revoltei din Galia din 52 î. Hr.), Marcus Iunius Brutus (fiul adoptiv al lui Caesar), Marcus Antonius (generalul lui Caesar, apoi inamicul lui Augustus), Cleopatra a VII-a a Egiptului (amanta lui Caesar, apoi a lui Antonius), Caesarion (fiul lui Caesar din partea Cleopatrei, omorât din ordinul lui Augustus), Marcus Vispanianus Agrippa (generalul și prietenul lui Augustus). Fiecare dintre cărți din această serie include un glosar, ilustrații grafice ale celor mai importante personaje, hărți desfășurate ale campaniilor militare și argumentări ale autorului cu privire la motivul reprezentării unor evenimente într-o anumită modalitate.

Romanele volumului sunt:

1. „The First Man in Rome” (Primul Om în Roma) – 110 î.Hr. - 100 î.Hr.;
2. „The Grass Crown” (Coroana din Iarbă) – 97 î.Hr. - 86 î.Hr.;
3. „Fortune’s Favourites (Favoriții Fortunii) – 83 î.Hr. - 69 î.Hr.;
4. „Caesar’s Women (Femeile lui Caesar) – 67 î.Hr. - 59 î.Hr.;
5. „Caesar” (Cezar) – 54 î.Hr. - 48 î.Hr.;

6. „The October Horse” (Calul din Octombrie) – 48 î.Hr. - 41 î.Hr.;
7. „Anthony and Cleopatra” (Antonius și Cleopatra) – 48 î.Hr. – 27 î.Hr. .

Volumul cuprinde o teză: cu cât Roma devenea mai influentă în bazinul Mării Mediterane, procedeele anterioare de generare a lucrurilor - prin intermediul deliberării diferitor interese, de bază fiind cele aristocratice și cele mercantile - devin imposibile de aplicat și la momentul actual. Devine din ce în ce mai dificil de administrat și condus un imperiu, ai căror instituții politice au fost create pentru guvernarea unui oraș-stat. Anumiți lideri ai epocii, în special Marius, Sylla și Caesar care se bazau pe admirația și respectul din partea popularilor, încercau să creeze un stat sau mai bine zis să-l modifice, în care ei să aibă puterea autocratică, dar păstrând unitățile politice și chiar respectând într-un fel modul precedent de administrare al imperiului. În opoziția lor se aflau conservatorii (numiți *optimates* de către istoricii clasici, ei însă preferând titlul de *boni*, adică „cei buni”). Rezistența obtuză și pur și simplu ignorantă a acestor reacționari, care, cu excepția lui Cato, sunt prezentați ca niște personaje politice care singure au contribuit la degenerarea și distrugerea treptată a republicii, ceea ce a îndreptat spre impunerea și crearea unei necesități autocratice și dictatoriale. Rezultatul a fost nașterea unui imperiu monarhic, cu diferite

organizații de conducere. Romanele sunt criticate pentru idolatrizarea dictatorilor militari și personalităților geniale ca Caesar și Octavianus.

McCollough îl reprezintă pe Caesar ca fiind un autocrat, dar de asemenea - un mare geniu militar, populist și reformator, ceea ce dintr-o anumită perspectivă este un subiect foarte controversat. Ea nu înfațișează „decesul” Republicii ca un eveniment cu consecințe negative ori pozitive, ci accentuează mai mult ideea că trecerea Rubiconului de către Caesar a fost un lucru inevitabil și indispensabil pentru supraviețuirea sa politică și în general existențială, iar nerecurgerea la această metodă aduce doar la o singură alternativă - acuzarea de violare a constituției și a *dignitas*-ului, rușinea, și în sfârșit exilarea, ceea ce era o anatemă neconcepută și totalmente dezaprobată și reprobabilă pentru un cetățean roman, de origine aristocratică, și în plus ocupând postul de consul. Conform autorului, trecerea Rubiconului a fost ultima opțiune posibilă a lui Caesar, demonstrată și prin celebrul său citat: „Zarurile au fost aruncate” (*Alea iacta est*).

McCollough a decis să încheie volumul cu „The October Horse”, în opinia ei prabușirea totală a Republicii Romane a avut loc după bătălia de la Phillipi și moartea asasinilor a unuia dintre cei mai glorioși și influenți oameni din istorie - Caesar. Cu toate acestea, majoritatea istoricilor plasează

sfârșitul Republicii după conflictul dintre Octavius Augustus și Marcus Antonius, soldat cu bătălia de la Actium din 31 î. Hr.

Ca urmare a presiunii fanilor, autoarea a mai scris un roman „Anthony and Cleopatra”, care apare în 2007.

În opinia mea, autoarea a folosit un stil extraordinar, care cuprinde și explicații detaliate a bătăliilor și a sistemului socio-economic și politic din acea perioadă, iar pentru colorarea dialogurilor și conferării unui caracter mai realist vieții și discuțiilor întrebuințează un limbaj pe alocuri vulgar, folosind de asemenea și termeni din latină. Pentru accesibilitate și pentru o interpretare mai corectă, la sfârșitul cărții explică desfășurat termenii din latină și cei caracteristici istoriei romane. Citind cu atenție, ne putem regăsi în diferite personaje care apar în această operă magnifică din punct de vedere istoric și stilistic. Nu aș putea spune că am o carte preferată din această serie, dar personajul pe care îl cred a fi perfect prezentat este Caesar, care datorită spiritului său observatoric, energiei, talentului și norocului permanent modifică înfățișarea Republicii spre binele ei, chiar și

cu prețul vieții, în profida dorinței sale de glorie și influență. Modul de viață din acea epocă este foarte bine descris, în special campaniile militare, care pentru mine alături de jocurile politice reprezintă cel mai important subiect.

Volumul de cărți constituie o lectură pasionantă în special pentru amatorii de literatură istorică, fiecare dintre părți având propriile sale „instrumente” de captivare a atenției și interesului.

În concluzie, pot spune că „Masters of Rome” nu are o idee sau un mesaj unic, pentru că fiecare interpretează după propriile sale idei, opinii și cunoștințe evenimentele și personajele, iar în urma lecturii, se produce o revenire la realitate și o deziluzionare - nu sunt îndeajuns doar inteligența, dorințele și talentul pentru atingerea scopului, ci trebuie luate în considerare îndrăzneala, ambițiile, puterea de convingere, abilitatea de a se înconjura de persoane inteligente și influente, munca, dar și unul dintre cele mai decisive fenomene care joacă un rol imens, Fortuna.

Dorin Donțu

Pânza de păianjen

De Cella Serghi

-recenzie-

Pânza de păianjen, cartea de debut a Cellei Serghi, surprinde într-un mod inedit imaginea personajului principal, Diana Slavu, o figură controversată ce se dezvăluie în adevărul ei cu fiecare pagină citită. Pentru început, apare în prim plan prietena Dianei, Ilinca, ce primește de la aceasta câteva caiete ce se dovedesc a fi chiar jurnalul ei personal; ele sunt, de fapt, cheia către dezlegarea misterului în care este învâluită Diana. Așadar, ni se înfățișează ca un prim aspect copilăria ei: tristă, lipsită de jucării sau condiții de trai decente. Născută într-o familie săracă ce avea "obiceiul" să se mute extrem de des, având părinți pentru care viața însemna strictul necesar supraviețuirii, un tată de o inteligență debordantă, și totuși irațional, risipitor și autoritar, Diana ajunge – la vârsta adolescenței – să învețe să se distingă în orice împrejurări. Oricine o vede – pe stradă, la școală – rămâne impresionat de frumusețea și șarmul ei. Totuși, nu își "permite" să-și facă prea mulți prieteni întrucât pentru ea o astfel de relație implică vizite (reciproce) și vrea să evite cu orice preț o astfel de situație în care cineva ar putea afla starea familiei ei. Ea se teme, deci, să fie respinsă din acest motiv și știe că șansele de a evita o astfel de dezamăgire sunt minime din pricina mentalității acelei perioade (cea interbelică, mai exact) dat fiind statutul social al celor din anturajul ei.

Cu toate acestea, Diana ajunge să-și conștientizeze propria frumusețe atunci când se pregătește să participe la o petrecere la care are foarte mare succes în rândul invitaților; din acest moment, ea capătă mai multă încredere de sine și învață să vadă dincolo de obstacolele financiare ale familiei. Într-un târziu, familia Slavu își permite să plece în vacanță la Mangalia. Diana rămâne vrăjită de magia mării pe care nu o mai văzuse niciodată, însă - mai important - aici ea întâlnește o serie de personaje extrem de interesante, însă pe departe cel mai relevant dintre ele pentru întreaga poveste este pictorul Petre Barbu.

Auzind de el de la gazda ei, Diana se entuziasmează la gândul că l-ar putea întâlni, iar într-un final, inevitabilul se produce atunci când prietena ei, Michette (Mihaela Radulescu) îi introduce. Deși pictorul se poartă destul de rece cu ea la început, Diana se îndrăgostește (încet, dar sigur) de el, ceea ce mai târziu îi va provoca chinuri imense. Odată terminată vacanța, întreaga familie se întoarce acasă, iar Diana își reia studiile în urma unui efort financiar greu al tatălui ei (ce inițial dezaprobă ideea de a-i plăti în continuare taxa școlară). Pe de altă parte, lucrurile iau o turnură cu totul neașteptată atunci când unul dintre bunii ei prieteni, Puiu, se sinucide, iar ea ajunge să se convingă că responsabilă pentru aceasta este ea, deoarece își da seamă

că băiatul era îndrăgostit de ea. După moartea lui Puiu, la scurt timp, îl urmează un alt prieten al ei, Georges, la înmormântarea căruia îl vede pe Tomi (Michi) Ioanescu, un alt personaj controversat. Cei doi ajung să se căsătorească deși dragostea dintre ei nu este întocmai reciprocă, nici puternică, însă se simt constrânși de situația dificilă în care i-au pus familiile lor, care vor ca fiecare dintre cei doi să se căsătorească, iar nici unul nu se poate împăca cu ideea vieții lângă un necunoscut pe care nu-l vor putea iubi niciodată. Totuși ei reușesc să obțină acordul părinților lui Michi, căsătoria lor fiind privită în final ca pe un eveniment fericit.

Cu toate acestea, pentru Diana, căsătoria cu Michi însemna liniște, adăpost, o siguranță (materială) la care ea nu îndrăznise să viseze până în acel moment (fiind obișnuită să trăiască cu teama zilei de mâine), iar un astfel de acord era - mai ales - o ușurare pentru situația familiei sale, nicidecum o dragoste împlinită, așa cum și-ar fi dorit; doar o prietenie caldă, suficientă. Totuși, speranțele Dianei la o viață lipsită de griji materiale se risipesc destul de repede deoarece între timp părinții lui Michi își pierd averea și acumulează multe datorii pe care Michi este nevoit să le plătească din banii lui. Deși situația lor financiară nu era tocmai strălucită, cei doi pleacă pentru un timp la Balcic unde Michi o introduce pe Diana multor prieteni regăsiți din acele locuri. După două săptămâni, Tomi pleacă la București din cauza unor probleme de servici, lăsând-o pe Diana la Balcic încă o săptămână. În acest timp, ea îl cunoaște pe Alex, un bărbat fermecător ce îi stârnește un interes involuntar. Deși căsătorii, între cei

doi de dezvoltă o relație dincolo de limitele amicitiei ce continuă chiar și după întoarcerea celor doi la București. Cu toate acestea, Diana nu poate controla situația pentru mult timp, iar într-un final, încheie relația cu Alex, după care decide să îi mărturisească totul lui Michi; însă chiar înainte să își ducă planul la bun sfârșit, Michi i se destăinuie pe neașteptate în legătură cu propria-i aventură. În tot acest timp însă, ea termină facultatea de Drept și devine angajata unui avocat renumit pe care îl ajută să rezolve unele cazuri. Pe de altă parte, ea se vede însăși în postura de avocat atunci când preia cazul unui muncitor acuzat de incendierea unei clădiri. Momentul decisiv îl reprezintă rezolvarea cazului ce îi dă credință că viața ei poate fi mai bună, astfel că, scăpând de clișeu amoros în care se încâlcise, ea își găsește în sfârșit liniștea și speranță atât de dorită... Cartea este scrisă sub forma unor scrisori și jurnale ale Dianei ce i le adresează bunei sale prietene.

Acțiunea este relatată din două perspective (ambele subiective): a Dianei și a Ilincai ce-i citește caietele și face comentarii pe seama acestora. În concluzie, "Pânză de păianjen" de Cella Serghi este unul dintre cele mai frumoase romane de dragoste din literatura română. Glisând între spațiul vrăjit de la Balcic și tumultul Bucureștiului interbelic, eroina Diana Slavu își trăiește iubirile cu deznădejde și demnitate, luptându-se să evadeze din pânza de păianjen a unei existențe cenușii, marcate de apăsarea sărăciei și a inconsecvenței celor din jur.

Alina Murariu